

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR MAHKÛMİYETİN ANATOMİSİ

YUNUS MERAL

BİR MAHKUMİYETİN ANATOMİSİ

YUNUS MERAL

BİLGEOĞUZ®

BİR MAHKUMİYETİN ANATOMİSİ

Yazan
Yunus Meral

Yayın Yönetmeni
Oğuzhan Cengiz

Editör
Mustafa Erdem Kafkashoğlu

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

Mizanj
Burhan Maden

Baskı/Cilt
Lord Matbaası
Davutpaşa Emintaş Mat. Sit. No: 103/430
Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 674 93 54
Sertifika No: 22858

İstanbul - 2012

Kitabın Uluslararası Seri Numarası
(ISBN): 978-605-4369-80-5

T.C. Kültür Bakanlığı Sertifika Numarası: 12460

B İ L G E O Ğ U Z

İrtibat: Alemdar Mahallesi Molla Fenari Sokağı 35/B
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0212 527 33 65 - 66 Faks: 0212 527 33 64
e-mail: bilgi@bilgeoguz.com.tr
www.bilgeoguz.com.tr

BİR MAHKUMİYETİN ANATOMİSİ

YUNUS MERAL

BİLGEOĞUZ®

İçindekiler

ÖNSÖZ.....	9
BİR MAHKÛMİYETİN ANATOMİSİ İÇİN NE DEDİLER?	11
DELİKANLILAR ENGEL TANIMİYOR	13
ATEŞ DÜŞTÜĞÜ YERİ YAKAR.....	15
VAHŞET GÜNLERİ	17
İŞTE ZAFER BU!.....	19
İBRET VESİKASI.....	21
SELÂM OLSUN ZULME DİRENENLERE.....	23
BİR DEVRİN HİKÂYESİ.....	25
ACEMİLERİN BASİT TAKTİKLERİ	71
VE SON GÜN.....	77
İKİNCİ BÖLÜM.....	83
YENİ BİR DÜNYA	87
GENÇ ADAM!	93
SAVUNMAMDAN BAZI BÖLÜMLER	97

ÖNSÖZ

“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”ni okurken, zihnimde bir devrin anatomisi canlandı. Zaten Yunus kardeşimiz de bir devri ve o devrin mazlumlarını, kendinde şahsileştirerek ifadeye çalışmış ve ortaya başarılı bir eser çıkarmıştır. Hep beklediğim ve yazılmasını arzula-
dığım böyle bir eserle karşılaştığım için hususen memnuniyetimi de belirtmek istiyorum. Bunca zulmün ve o zulme karşı verilen şerefli mücadelelerin, başı dik tavırların, ezilip koparılan ülkü çiçeklerinin, lâl gibi başların boyunlarına geçirilen ilmiklerin, karanlıklarda çarmıha gerilen sevgilerin, edebiyatının yeterince yapılmadığını, şiirin ve romanının pek yazılmadığını, Mamak’tayken arkadaşlara sıkça anlatmışımdır. Elbette ki, bunun sebebi yazılamaması değil, çoğunlukla yazılmamasıydı. “İnnallâhemeassabirin” ayet-i celilesine olan teslimiyet dolayısıyla, çektiklerinin “edebiyatını” yapmaktan hicabeden kardeşlerimizin bu duygu ve düşünceleri, çığlıklarımızın dışa yansımaya genellikle mâni olmuştur. Hâlbuki bir devrin tüm çirkinlikleriyle mutlaka ortaya konulması da icap ediyordu. Zalimin zulmünün bâkî olamayacağı ve imanın karşısında nasıl gerilediği gelecek nesillere aktarılmalıydı. Okunmalı, okutulmalı ve bilinmeliydi. Mamak’larda, Hasdal’larda ve diğer işkence tezgâhlarında ıstapların, çilelerin, ümit ve ümitsizliklerin ilmik ilmik dokunduğu 80’li yıllar unutulmamalı ve unutturulmamalıydı... Ama artık rahatız. 80’li yılları bizden sonraki nesillere aktaramama diye bir endişemiz kalmadı. Biliyoruz ki, bizden sonraki kuşaklar 80’li yılları sorgulayacakları zaman müracaat edecekleri “birinci el” kaynaklara ulaşmak için zorluk çekmeyeceklerdir. İşte bu açıdan değerlendirdiğimiz zaman

henüz yeni yeni filizlenmeye duran edebiyatımızın son ürünü olan **“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”** belge niteliğinde bir çalışmadır. Tebrike değer bu çalışmasından dolayı Yunus Meral’e teşekkür eder, bir devir tarihe karışırken, o devrin ileride sorgulamasını yapacak insanların, o devrin sahiplerince kaleme alınmış sahte kaynaklara değil, bizim diyebileceğimiz kaynaklara müracaat etmesi için Yunus kardeşimizin çalışmasının diğer kardeşlerimize de şevk vermesini Cenab-ı Allah’tan niyaz ederim.

Muhsin Yazıcıoğlu

BİR MAHKÛMİYETİN ANATOMİSİ İÇİN NE DEDİLER?

Sistemin ve sistemin oluşturduğu müesseselerin nasıl işlediğini idrâk etmek için sorgulama ve yargılama safhalarında zanlı veya sanık olarak bulunmanın birinci derecede ehemmiyeti haiz olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Bunun yanında sistem ve insanı tanımada, müesseselerin pratik işleyişini kavramada, sorgulama ve yargılama denen olayları yaşayıp, akla hayale gelmeyen bin bir türlü badire ve tezgâhların muhatabı olan ülküdaşlarımızın hatıratlara ve belgelere dayanan romanları da ziyadesiyle önemi haizdir.

Ülkücü Hareketin içine fisebilillah girip mücadeleye başlayan genç gönüldaşlarımızın aynı zamanda, bir ömür boyu sürecek ve karakteristik özelliği çile olan engellerle dolu yolda koşuya başladığını da ifadeyi yararlı görmekteyiz.

Badirelerle dolu bu bulvarda, ülküdaşlarımız akıllarına dahi getiremeyecekleri davranışların muhatabı olabilirler!..

İşte bundan dolayı, genç ülküdaşlarımız muhatabı olabileceği müesseseleri ve her şeyin başı olan insan faktörünü çok iyi tanıyıp, kendilerini geleceğe en iyi şekilde hazırlamalıdır!..

İnancımız o ki; bir solukta okuyacağınıza inandığımız bu eser, okuyucusuna çok şeyler kazandıracak ve müesseselerin gaye ve pratiğini net bir şekilde ortaya koyacaktır. Bunun yanında, şuurlu bir ülkücü olmanın ölçülerinin de bu eser içinde bulunacağına ina-

nıyoruz. Zulme baş eğmeyip dünya nimetlerini davası için elinin tersiyle iten ve ülkücü şahsiyetinden zerrece taviz vermeyen bir yığidin hayatından bir kesiti gözler önüne seren bu kitaptan gereken ibretin alınması en büyük temennimizdir.

İsmi ile müsemma bir şahsiyet olup, yurt sathındaki Yusufiye'lerde bulunan bütün ülküdaşlarımızın ağabeyi olan Yunus Meral'in "**Bir Mahkûmiyetin Anatomisi**" isimli çalışmasının ikinci kısmı da tez zamanda yayına hazır hale getirmesini kendisinden rica ediyoruz.

Ve diyoruz ki:

Zalimlerin yok edilmen için gönderdikleri daracık mekânları genişletip, oraları birer muhabbet bahçesine çeviren, mümtaz insan; geleceğin de geçmişin gibi şan ve şerefle dolu olsun.

ŞABAN KILIÇ

DELİKANLILAR ENGEL TANIMİYOR

Bir nesil ki, ucuz masalarda kurulmuş cinayet ve cinayet odaklarına, dolar sultanlıklarına, pis ruble oluklarına, kırk elli ahtapot hikâyelerine, velhasıl cümle bâtıla kıyamda. Deli fırtınalar yahut köpürmüş denizler gibiler. Sesleri dalgaları her darbede vahşeti susturuyor. Deli! Delikanlılar engebe tanımıyor, sevdalarını güneşli günlere taşımanın o kutsi hazzını yaşıyorlar. Umutları var. İnançları var. Zalime ve zulmüne karşı damarlarında coşkun kanları var. Hakk’a iman ediyor ve O’nun aşkıyla hemhal koşuyorlar...

Ve gün geliyor haykırışları, melanet kokan titrek duvarları sarsıyor. Çünkü artık deli! delikanlılar yumruklarını sıkışmışlardır. Çünkü artık onlar topraklarına kanlarını bırakmışlardır. Çünkü artık onlar bir Malazgirt, bir Mohaç, bir Çanakkale olmanın arzusuyla yanmaktadırlar.

Her yerde... Doğuda batıda. Bunun üzerine telaş ayyuka çıkmıştır. **“Birileri durdurmalı onları”** Yoksa!.. Fırtına geliyor, deli bir fırtına. Sürükleyip götürecektir zibilleri çöplüğe. Umulmadık tarihler yazılacak. Sevda türküleri ve zafer takları ortalıkta salınacak, haklı hakkını alacak, ol güneş doğacak pırıl pırıl, İslam’ın parlaması için bunca emek sarf edilen kılıcı yine o millet elinde yeniden parlayacak. **“Birileri durdurmalı onları”**.

Ey okuyucu! İşte elinde tuttuğun bu kitap değerli dava adımı Yunus Meral’in şahsında **“Birileri durdurmalı onları”** hezeyanına, emir istek ve ricasına karşı verilmiş destansı direnişin bir özetidir.

Ancak bilinmelidir ki, bu direniş, bu şanlı mücadele bitmemiştir, eli kanlı uşakların millet ve tarih önünde muhakemeli yapılmadan da bitmeyecektir.

Değerle ağabeyim Yunus Meral'e böyle bir ibret vesikasını genç nesiller önüne serdiği ve kinimizi, heyecanımızı, azmimizi canlı tutmamıza yardımcı olduğu için teşekkür ediyorum.

Allah razı olsun.

HALUK KIRCI

ATEŞ DÜŞTÜĞÜ YERİ YAKAR

“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”nin en önemli yönlerinden biri de yaşananların bizatihi yaşayan tarafından kaleme alınmış olmasıdır. Ateş düştüğü yeri yakarmış ve yanmayı da en güzel yanan anlatır. Belki çok süslü püslü kelimelerle değil, ama gerçek çıplaklığı ile anlatır.

Biz de aynı şeyleri yaşadığımızdan mıdır nedir, okuduğumda çok etkilendim.

Evet, bu fidanı, bu çiçeği, bu ülkü çiçeğini hoyratça yolmak, ezmek istediler. Tabii yolup ezdiler de kafalarınca, ama bir şeyi unuttular. En önemli şeyi, bizler narin vazo çiçekleri değiliz. Hırpalansak da, yolunsak da, toprağa değdikçe kökümüz, bu fidan büyüyecek, bu fidan yeşerecek, bu fidan çınar olacak...

Yunus Ağabeyin, bu ilk denemesi gerçekten güzel, içten, samimi...

Bir devrin acılarını yaşamış ve halen de yaşamaya devam ediyor. İnşallah aynı kalemde mutlu günlerin, mutlu geleceğin, yaşanmış hikâyesini de okuruz.

ŞAHİN GÜR

VAHŞET GÜNLERİ

Eşref-i mahlûkat olan insanın, inançları ve inançları doğrultusunda, Hakk’a inananlara yaptığı zulüm, eziyet ve işkence ile nasıl Esfel-i safilin’e düştüğünün bir belgesi olan **“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”**, bunun yanında Nizam-ı Âlem ve Îlâ-yı Kelimetullah Davası için canını, malını, kanını feda etmekten kaçınmayan, her türlü eziyet, işkence ve belâya göğüs geren çağımızın mazlum **“Alperenlerinin”** en kötü şartlarda dahi **“alp”**lık ve **“eren”**lik vasıflarını yitirmeyişlerinin de güzel bir örneğidir.

“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”ni okurken bir an dahi olsun aklımızdan çıkmayan, o, hesabı sorulacak **“vahşet günlerini”** hayalimizde canlı tutan bu ibret vesikasını camiamıza hediye eden, işkence ve zulme boyun eğmeyerek, Allah’ın izniyle dimdik ayakta kalmayı başarabilen Yunus Ağabeyime, Allah razı olsun diyor, çalışmalarında başarılar diliyorum.

VEJDET ERSOY

İŞTE ZAFER BU!

“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”ni okurken; bir neslin zulme karşı direnişini değil, zalimlerin mazlumlara karşısında kahroluşunu, tükenişini gördüm. Küfrün hizmetindeki zalimlerin, Hakk’a yönelmiş mazlumlara ezmek isterken ezilişlerini fark ettim.

İşte zafer buydu. Bâtılın karşısında Hakk’ın zaferi, zulmün karşısında mazlumin zaferi, küfrün karşısında imanın zaferiydi bu. Kahramanlıklarıyla destanlaşan bir neslin, kurtuluş neslinin zaferiydi. Bu zafer bilgeleştirilmeli, tarihteki yerini almalıydı.

İşte “Bir Mahkûmiyetin Anatomisi” günü geldiğinde zalimlerin suratında bir tokat gibi patlayacaktır. Yunus MERAL’i; gelecekte Nizam-ı Âlem ülküsüne gönül vermiş Alperenlerin, zalimlerin suratında patlayan tokadı olacak bu eseri kaleme almasından dolayı gönülden kutluyor, o tokadı vuracak olan nesiller adına kendisine teşekkür ediyorum.

ZİHNİ AÇBA

İBRET VESİKASI

“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”ni bir solukta okudum ve gördüm ki,

dünyevi hayatın tatlı tebessümü ve erotik şuhluğuna aldanıp cehennemin alt katında zincire vurulmaktansa, her türlü çileyi göze alıp, zindanlara koşanlar elbet kazanacaklardır.

Şer bilinenlerin hayrıyla hak mutlaka gelecek ve hiçbir zulüm karşılıksız kalmayacaktır.

Kendi şahsında tüm Ülkücülerin maruz kaldığı bir zulüm kesitini bütün çıplaklığıyla gözlerimizin önüne seren ve bu eseriyle gelecek nesillere bir ibret vesikası bırakan muhterem Yunus Meral’e burada teşekkür etmek istiyorum.

OSMAN TÜFEKÇİ

SELÂM OLSUN ZULME DİRENENLERE

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla, bir hareket çileler çekmedikçe, işkenceler görmedikçe başarıya ulaşamaz. Peygamberimizin(s.a.v.) ve ashabının çektiklerini unutmayalım. İlahi nizam isteyen herkes bu eziyetlerle karşılaşacaktır. Bizler de son asırda zulümlere talip olduk. Çarmıhlara gerildik. Darağaçlarına çekildik. **“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”**ni bunları düşünerek okudum. Okurken yaşadım. Çektiklerimizi anlatacağız. Anlatacağız ki yaşayanlar ibret, yaşamayanlar ders alsınlar. Selam olsun zulme direnenlere.

EMİR KUŞDEMİR

BİR DEVRİN HİKÂYESİ

Bu Anatominin başarısı, yalnızca konu edindiği zulmü iyice resmetmiş olmasından kaynaklanmıyor. Yanı sıra bir de reçete sunuyor: Sabrın, direncin, kararlılığın ve tabii imanlı bir yüreğin her türden beşeri mahkûmiyeti aşmaya nasıl muktedir olabileceğini gösteriyor. Sanırım bu sebeple adı Bir Zulmün... Değil, **“Bir Mahkûmiyetin Anatomisi”**

Şu anlatılan yerler hemen yanı başlarımızda, şu olanlar henüz yakın zamanlarda oldu ve hâlâ oluyor...**“Peki bu kin ne?”, “Bu garaz neden?”, “Bu cüret kimden?”, “Bu olanların olmaması için ben ne yapıyorum?”** diye sorabilirse okuyucu, kitap amacına ulaşmış, onca acılı yüreğin ıstırapı nispeten hafiflemiş olacaktır.

Acıyla, çileyle, ıstırapla, ümitle-ümitsizlikle ve illâ imanla dokunmuş bu kilimin son düğümünde; Anatominin son satırında -eminim-**“Bu devrin hikâyesi burada bitmez, bitemez, bitmemeli...”** diye haykıracaksınız.

Bitmeyecek de inşallah! Bu devrin Anatomileri de yazılacak daha...

ZEKİ OKUNAKOL

Düştük ki bir sürü Moskof piçine
Biri de demedi bunun suçu ne?
Tabancayı taa ağzımın içine
Sokarak yaptılar benim sorgumu.

Ozan Arif

Günün vermiş olduğu aşırı yorgunlukla yatağıma uzandım. Her gün düşündüğüm, yaşadığım acıları yeniden gözden geçirdim. Gözü yaşlı anaları, “**Babam**” diye ağlaşan yavruları, “**Evimin direği gitti, yıkıldı**” diyen, genç yaşında dul kalan bacılarımı ve halimi düşündüm. Camdan içeri girerek bir kızıl bombanın küçük yavrularımı parçalayabileceğini, böyle bir durumda ne yapabileceğimi veya yapmaya fırsatımın olup olmayacağını düşünürken, yüreğimdeki acı ile birlikte göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederek uykuya yenildim.

Düşündüklerimde haklıydım; o günlerde yarına çıkmayı düşünmek bir yana, bir adım sonra nasıl vurulacağım veya başıma ne

gelecek hiç belli değildi. Vatan dediğimiz toprak tehlikede, millet ise vurdumduymaz ve **“Bana dokunmayan yılan bin yaşasın”** düşüncesiyle, ne kendisine ne de kendisinden yana çıkana hayrı dokunmaz durumdaydı. Her gün toprakla kucaklaşan yavuz delikanlılarsa, onlar için sadece sağcılarla, solcuların kavgasının bir neticesi idi. Hâlbuki mücadelenin kimler arasında olduğu, dışarıdan hiç kimsenin herhangi bir isim yakıştırmasına lüzum göstermeyecek kadar açıktı. Birbirleriyle mücadele edenler, hedeflerini ve isimlerini meydanlarda, gazete ve dergilerde, duvarlarda açık açık ilan ediyorlardı. Bir tarafta ağzlarında **“Komünist Devrim”** sloganları, ellerinde **“Komünist liderlerin”** posterleri, kanla yazacakları devrimin silahları ve **“orak çekiç”**li kıvılcık bayrak... Diğer tarafta ise; ellerinde, ay yıldızlı bayrak, Kur’an gönüllerinde Allah aşkı, **“Allah bir”** sesleri ile **“Kanımız Aksa da Zafer İslâm’ın”** diyen ülkü erleri... Fakat bu açık tablo dahi, bazılarının gerçeği göstermeye yetmiyordu. Onlara göre; memlekette hâlâ sağ-sol kavgası vardı, meselelere böyle bakmaya alışmışlardı veya alıştırmışlardı.

Böylesine yoğun düşüncelerle yüklü bir gecenin ikinci yarısıydı.

Kapının sert bir şekilde vurulması ile yatağımdan fırladım. Kapıyı araladığımda babamın dış kapıyı açtığını ve kapının açılması ile en az on silahlı polisin içeriye doluştuğunu, beni görmeleri ile birlikte, silahların üzerime çevrildiğini gördüm. **“Kıvılcık! Elle-rini duvara daya!”** uyarıları ile etrafım anında çevrildi. Şaşırılmışım. Küçük kardeşim uykudan korku içinde kalkmış, şaşkın bir vaziyette sağa-sola bakıyor, babamsa perişan bir vaziyette kanepeye çöküp kalmış. Öylesine bir vaveyla ki; tarifi mümkün değil. Resmi kılıklı gece baskıncılarının ise, hiçbir şeye aldındıkları yok. Kimseye bir şey söylememe fırsat bırakmadan, sağımda-solumda iki polis kollarıma sımsıkı yapışmış, kafamı kaldırıp etrafa bakmam önlenerek kurbanlık bir koç gibi sürüklendim. Nereye gideceğim? Neler göreceğim? Sorular... Sorular... Cevabı meçhul sorular... Karamsardım, içimde bir ürperti vardı. Canımı yakacaklar, küfredecekler, gururumla, şerefimle oynamaya kalkacaklar. Falakalar, elektrik telleri ve işkencenin akla gelen her çeşidi... **“Konuş! Konuş!”** diyen, ağzı salyalı insan tipli

hayvanlar... Zindanlardaki ölkü erlerinin yaşayıp anlattıkları işkence sahneleri, canlı olarak karşımdaydı şimdi...

Bu gecenin peşinden neler getireceğini tahmin edebiliyordum. Çünkü bizler, kurşunlanıyorduk, şikâyet ediyorduk ama her seferinde şubeye alınan, hakarete maruz kalan, dayak yiyen ve her türlü insanlık dışı muamelelere tâbi tutulan yine bizler oluyorduk. Bize **“Merhaba”** diyen yaşlı bakkal bile, sekiz gün süre ile bu insanlık dışı uygulamaların muhatabı olmuştu.

Bir an, **“Bu acizane düşünceler niye?”** diye düşünüyorum.. **“Yoksa bu günleri hesap mı etmemiştik? Biz hep rahata, dünya nimetlerine mi talip olmuştuk? Yoksa Allah rızası için çileye mi!”** Şehit Yusuf, Şerif, Selahattin, Muhammed, Ziya, Bahri ve daha binlercesi gözümün önünde, sanki acizliğimi yüzüme vuruyorlar. Küçüldüğümü hissedip başımı önüme eğiyorum. **“Allah’ım, sen kuluna kaldıramayacağı yükü yüklemesin. Sen her şeye kadirsin, her şeyi görüp bilersin.”**

İçimi aydınlatan bu düşüncelerle meşgulken, mekanizmaların soğuk sesi ile düşüncelerimden sıyrıldım. Salyalı bir ağzı etrafına

emirler yağdırıyordu. **“Dikkatli bir şekilde hareket edin, arabalar aray! açmadan hareket etsinler.”** Ve dönüşü meçhul yolculuğuma başlarken, evde tutulan resmi zabıtlara şu kayıtlar düşülecekti.

“Gümüşhane ilinin Kazasının köyünden, Ana Adı.... Baba Adı.... Azılı sağ terörist Yunus Meral uzun zamandır yapılan aramalara rağmen bir türlü ele geçirilemiyordu. Uzun takiplerden sonra bir ihbar üzerine 12 Eylül 1978 tarihinde saat 02.00’de evine yapılan bir baskın sonucu yakalanmıştır. İmza: Birinci Şube Ekipler Amiri G.U.” (Dikkate değer bir husus, 10 Eylül 1978 tarihinde Şişli Emniyet Amirliğinde Örnektepe Lokalinin açılışı için imzalı dilekçem mevcuttur. Buna rağmen uzun zamandır aranıyorum....)

Evet, azılı bir terörist (!) daha ellerindeydi artık ve kısıkvrak yakalanmıştı.

Konvoyumuz Gayrettepe’deki birinci şubenin önüne geldiğinde, sıkı bir koruma içinde arabadan indirildim. Kafam önüme eğdirilerek, bir kaç kapıdan geçip, içeriye alındım. Girerken hiç bir tarafa bakmamam emredildi. Aslında baksam da bir şey görebilmem mümkün değildi zaten. Zira en az on polisin arasında sıkışmış vaziyette içeriye sokuldum. Çevremi saran polisler, bir yandan mal bulmuş mağribi gibi sarılıyor, bir yandan da benim hakkımda fısıldaşıyorlardı. Ne konuştuklarını anlayabilmem mümkün olmamakla birlikte tavır ve hareketlerinden, kollarımı tutan ellerinin tazyikinden, bu salyalı polislerin, **“Pol-Der”** namıyla maruf, vatan sathında huzuru sağlamakla görevli, aslında, tam anlamıyla huzursuzluk ve anarşi kaynağı satılmış bir derneğin satılmış hain mensupları olduklarını anlamamak mümkün değildi. Ne garip; vatanperveri, vatan hainine yakalatmak...

Bu hainlerin kastı ve hainane davranışlarına maruz kalarak, üç katın merdivenlerini de başım yere eğdirilmiş bir vaziyette çıkarak, küçük bir odanın içine, kalorifer peteklerinin arasına bağlandım. Bileklerimden kelepçelendim.

Olayın başlangıcından bu yana düşünüp durduğum şeyler, getirilip bağlandığım o yeşil halıfleks döşeli odanın içinde yavaş yavaş gerçeğe dönüşüyordu. Oyalı gülüşlerin, hakaret içeren sözlerin,

kin kusan “Pol-Der”li hain bakışların muhatabıydım artık. **“Suçun ne lan”** gibi sözlerden daha başlangıçta neler göreceğimi kestirmek hiç de zor değildi.

Bir ara gözüm, sol arka tarafımdaki masaya ilişti. Masanın üzerinde polisiye filmlerinin meşhur lâmbası vardı. Lâmbaya baktığım anlaşıncı yanımdaki polis istihzalı bir şekilde kalkıp lâmbanın düşmesine bastı. Lâmba, adeta onun istihzasına inat yanmadı... Bu arada masanın altındaki yığınak dikkatimi çekti. Üç tip, çeşitli uzunluklarda falaka sopası ve bir mandayı dahi ayaklarına takıldığında kımıldatmayacak kadar sağlam falakayı gördüm. Polis bunu da fark etmiş olacak ki kalkıp üç sopadan en incisini alarak, eğip iki ucunu bir araya getirdi. **“Hakiki bambu ağacındandır, hiç kırılmaz”** diyerek bana doğru salladı... Kısa bir suskunluktan sonra, **“Bak aslanım; birazdan seni alacaklar, kendine yazık etme, istenilenleri kabul et, duruşundan da suçlu olduğun belli oluyor zaten, canını boşuna yaktırma”** dedi.

İçimde gene bir tedirginlik, bir korku başladı. Aslında ayaklarıma hiç dayanmam. Ne yapacaktım?. Ara-sıra yan tarafımdaki camdan dışarıya bakıyor, bu dünyadan çok uzaklarda sadece kendimle baş başa olduğumu hissediyordum. Gökyüzündeki yıldızlar hiç parlamıyor ve ben gecenin karanlığında kendi yalnızlığında boğuluyordum. Uzaktaki apartmanların pencerelerinden sızan ışıklar bile değişmişti sanki, kısılmış bir gaz lambası gibiydi hepsi. Sanki her şey **“Benim”** gibi hüznün çemberine sıkışmıştı... Kendi yalnızlığında, kendimle boğuşurken tok bir ayak sesi ile yalnızlık duvarım delindi; **“Takın maskeyi, getirin.”**

Gözlerim bağlandı. Kelepçe çözüldü. Kollarıma giren yaratıkların soluklarında sadist bir iştah seziyorum. Nefesleri içki kokuyor.

- Dediklerimizi unutma!

Yürüyoruz. Ben yolun sonunda ne ile karşılaşacağımı biliyorum. Korkuyu arıyor ama bulamıyorum. Oysa yüreğimde hafif bir ürperti var. Bunun korku olmadığına seviniyorum. Ve her şeyden önce korkuyu yenmem gerektiğine inanıyorum.

- Sağa dön.
- Sola dön.
- Düz yürü.
- Biraz bekle.

Bu çocuk aldatmacasına gülesim geliyor, zira aynı oda içerisinde bulunduğumu biliyorum.

- Otur şöyle.
- Anlat silah senin mi?
- Benim.
- Güzel.

Seslerindeki sevinç çığlığını duyuyordum.

- Şimdi söyle bakalım, bu silahla kaç tane devrimci katlettin?
- Ben kimseyi öldürmedim.
- Yalan söyleme lan, bak silahın senin olduğunu ne güzel kabul ettin.

- Ben sadece doğruyu söylerim. Ve gülüşmeler...
- Yarım saat önce adam vurmuşsun.
- Yalan, bu silahı üç gün önce aldım. Can güvenliğim yoktu, eve bıraktım ve bir daha elime almadım.

Ayak sesinden birisinin yanıma yaklaştığını duyuyorum.

- Ellerini dizine yapıştır lan...

Sarhoş bir ağzın emri bu, rakının kokusunu daha keskin duyuyorum.

- Lan... Bir saat önce bir devrimciyi vurduğunu herkes biliyor.

Kendi kendime gülüyorum.

- Bak... Devrimcinin öldüğünü öğrendin de hoşuna gitti değil mi? Onun için gülüyorsun.

- Hayır, bu mantıksızlığa gülüyorum, siz beni derin uykudan kaldırmadınız mı?

Biraz sessizlik... Neden sonra...

- Ulan... Devrimciyi vurdun gittin, gönül rahatlığıyla uykuya daldın. Siz yaparsınız oğlum, faşist değil misiniz? Hele bunlar ne ki, (Gültepe’de bayram namazına giden insanları nasıl taradınız?)

Bu kez kızıyorum. Bu davranışımın sonradan hata yaptığımı anladım. Böylece zaafımı öğrenmiş oluyorlardı.

- Siz kimi neyle suçladığınızın farkında mısınız? Marksizm’in taktiklerinden biridir bu sizin yaptığınız. Halkı camiden uzak tutmak için Müslümanların yüreğine korku salmanın tek yoludur bu. Bizim amacımız ise...

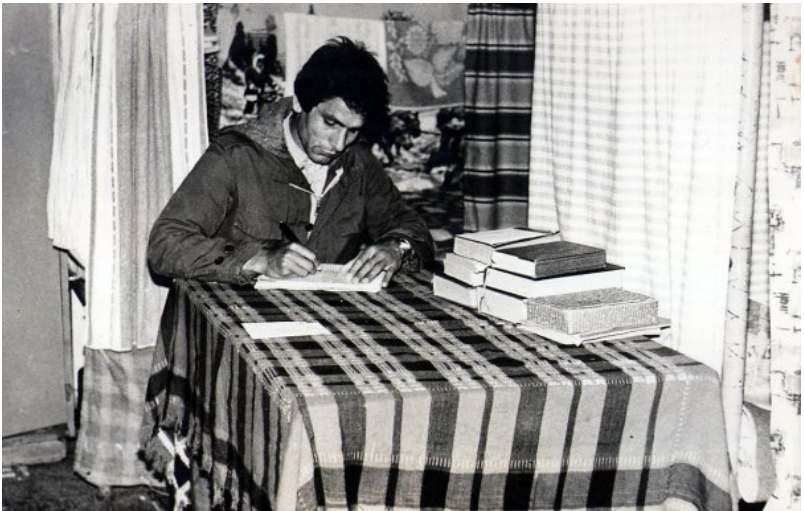
Diz kapağıma bir tekme iniyor. Acıdan yüzüm kasılıyor.

- Ulan Marksizm’i bizden iyi mi bileceksin. Sizin beyniniz yıkanmış. Yaparsınız ondan sonra da devrimcilerin üzerine atarsınız. Hadi itiraf etsene.

- Yapmadım ki!

- Biz sana kabul ettiririz. Buradan ne faşistler geldi geçti. Önce senin gibi direndiler, ama sonunda kuzuya döndüler.

- Takın şu adiyeye kelepçeyi.

İki kişi ellerimi kısırarak kelepçeyi arkadan takıyorlar. Bileklerime oturuyor. Sanki kör bir bıçakla kesmeye uğraşıyorlarmış gibi acı veriyor/Sonra karga tulumba yapıp, yere yatırılıyorum. Nefeslerindeki içkiyi daha keskin duyuyorum. Bu bana cesaret veriyor. Şu an onlardan daha yakınım Allah (c.c.)'a. Üzerime üşüşüyorlar. Vahşi hayvan diyemeyeceğim. Çünkü o, bunlardan daha medeni ve bunlardan daha insaflı. Korkak insanların, bir yiğidin düşmesi anında alçakça saldırıları olur ya, işte böyle bir şey bunların yaptığı. Biri göğsüme, iki kişi de kollarıma oturuyor. Bu işi öylesine ustaca yapıyorlar ki, buna şaşmıyorum. Çünkü daha önceden alışmışlar. Falaka ayaklarıma sıkıca bağlanıyor. Ayak bileklerimde gene kör bıçak kesmesi... Oynatamıyorum... Bunu düşünürken, tabanlarıma inen ilk darbeyi yüreğimde hissediyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Bir-birlerine kenetleniyor. İnlen darbeler... Ve sadistçe zevk inlemeleri. Bu bir hastalık diyorum ve bu insanlar polis olmasa da yine aynı işkenceyi yapacaklardı. Bu kıyafet onların bu hastalığına haklılık kazandırıyor o kadar... Ciddiyetsiz devletin polisi bu... Kendisini Marksist diyalektikte bulmuş ve bu hastalığına bir kılıf uydurmuş... **“Ülkücüler insanlığa zararlı”** diyorlar, bütün bunları düşünmem bana daha bir cesaret veriyor. Acıdan inliyorum ama ne önemi var artık? Yorulmuş olmalı ki bıraktı, soluk soluğa kalmıştı.

- Biraz da sen devam et. Ayaklarımda bir uyuşma.

- Ulan buradan ölün çıkacak. Devlet yok, Allah yok, seni arayan da olmaz. En iyisi konuş da canını kurtar.

- Ben suçsuzum,

der demez de acıyı yine yüreğimde duyuyorum. Sanki kızgın bir demiri ayaklarıma bastırıyorlar. Bağırıyorum...

- Cami cemaati şahidimdir, Mustafa da ben de vardım, hepsi tanır, niçin gidip onlara sormuyorsunuz?

Eline sopayı alan bütün diriliği ile vuruyor. Yorulmadığını inen darbelerin sertliğinden anlıyorum. Her darbe vücudumu geriyor. Ben kımıldadıkça falaka bağları bileklerime daha sıkı oturuyor. Bazen

vücudum öylesine kasılıyor ki, göğsüme oturanı sarsıyor. O zaman mideme yumruklar iniyor.

- Bak, bak, polise karşı gelmek ha....

Bir ara kendimden geçer gibi oluyorum. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama onlar yoruldukları için bıraktılar. Gözlerim bağlı olduğundan anlıyorum, benden daha beter yorulmuşlardı.

- Tamam, bırakın artık.

Doymuş bir sadistin sesiydi bu. İnsanı ürküten buz gibi bir ses. Kölenin efendisine karşı nankörlüğünü gösteren tavır bu olmalı diye düşündüm. Bunlar insan olamazdı.

- Nasıl olsa vaktimiz çok.

Falakayı çözdüler, tabanlarımda cehennem sıcaklığı ve acısı.

- Kalk yürü lan.

Kalkamıyorum. İki kişi kollarıma giriyor yere su dökülüyor. Bunun tuzlu su olduğunu tahmin ediyorum. Ayaklarımın şişmesini önlemek için bir tedbir. Yere basamıyorum. Bastığım anda da falakadan daha çok acı duyuyorum.

- Yürü lan, yürü. Yazık ayakların şişmesini.

İşte zalimin insanlığı bu olmalı diyorum kendi kendime. Belli bir müddet dolaşıyorum halime gülüyorlar. Daha çok azap çekiyorum. Basmak, gülünç duruma düşmemek istiyorum ama ayaklarım bana isyan ediyor. Kim bilir kaç saat... Bir saman çuvalı gibi dövüldü. Taş olsaydı ufalanırdı. Eminim ki, taşlar böyle bir yaratıkla karşılaşmamışlardır. Her şeye rağmen ayakta kalmak istiyorum. Ve başarıyorum, tuzlu su diken gibi batıyor ayaklarıma, bir aleve bastığımı sanıyorum.

Yine dolaşıyoruz. Bu kez gerçekten yürüyoruz. Odadan çıktığımı fark ediyorum. Ellerim hâlâ arkadan kelepçeli ve gözlerim bağlı bir yerde duruyoruz. Önce kelepçe sonra göz bağım çözülüyor. Işık gözlerime hücum ederken, yakıyor ve gözlerimi bir müddet açamıyorum. Pencereye vuran güneşten sabahın ilk vakitleri olduğunu anlıyorum. Ne var ki hemen hücreye itiliyorum.

Hücre... Soğuk, buz gibi. Neden bütün hücreler böylesine soğuk? Çilelerle dolu bir hayatın ilk andaki soğuk yüzü mü yoksa?.. Belki de zalimlerin iştah sofrası olduğu içindir. Bu daracak yeri bu dünyadan tecrit etmişler, dünyaya ait değil burası, insan bunun için yalnız hissediyor kendisini. Yere çakılmış bir kaç tahta parçası; ızgara şeklinde ve sidik kokuyor. Burası yatmak için ama oturmak bile mümkün değil. Oysa öylesine bitkin bir haldeyim ki, acılarımı dahi düşünecek durumda değilim. Ve kendimi bu sidik kokan tahtalar üzerine atıyorum. Şu an hiçbir şeye aldırıldığım yok. Tek isteğim uyumak... Beynimde zonklamalar, ellerim yanıyor, tabanlarım alev içinde. Gözlerimin önünde ailem ve hürriyet. İnsan hürriyete bu kadar çabuk mu susuyor? Oysa daha işin başında olduğumu biliyorum. Hücrem karanlık ve rutubetle iç içe, ben de bunların içindeyim, üşüyorum. Isınmaya ihtiyaç duyuyorum. Sıcak bir oda düşünüyorum. Acılar bana müsaade etmiyor. Ama bir mucize...

Yan hücreden yanık bir ses duyuyorum. Besmele çekip **“Yâsîn”** sûresine başlıyor. Doğrulup dinliyorum. Ses daha netleşiyor. Tanıdık bir ses. Damarlarım doluyor. Vücuduma, bilmediğim bir yerden kan hücum ediyor, **“Selâmün kavlen mirrabbirrahim”** gözlerim doluyor, üşümem geçiyor. Acılar bu kez tatlı bir uyuşukluk yayıyor vücuduma. Daha güçlü, daha zindeyim şu an. **“ve subhanellezi bi yedihi mele kütü külli şey’in ve ileyhi turceun”** -öldükten sonra döndürülüp götürüleceksiniz- bu bana güç veriyor. Mademki, O’na döneceğiz, bütün bu acıların ne önemi var artık? Bu işkenceciler de kim? Yanık sesi ruhumda duyuyorum şimdi kalkıp sese daha yakın olmak için yürüyorum.

- **“Sadakallahül azim”**

Fatiha okuyorum, yaş yanaklarıma doğru süzülüyor.

- Yüksel sen misin?
- Benim Yunus abi. Polis müdahale ediyor.
- Konuşmayın lan...

Derin bir sessizliğin içerisinde **“Lan”** sesi beynimde çınlıyor, dalgaların kıyıya çarpışı gibi şakaklarıma çarpıp suskunluğumda

eriyor. Karanlığın içindeki ıssızlığın dibine batıyorum. Bir el boğazıma sarılmış beni boğmaya çalışıyor. Kurtulmak istiyorum, aklıma Yüksel gelince boğulacak gibi oluyor, okuduğu “Yâsîn”i düşününce de ferahlıyorum, kuvvet buluyorum. Hücrede dahi olsa insanın bir yakınının yanında olması güzel bir şey. Böylesine izbe, karanlık, soğuk ve rutubetli yerde bir sıcak ilgi insana güç veriyor. Tekrar oturuyorum. Ayaklarım davul gibi şişmiş.

Kan var mı diye bakıyorum. Çatlamak üzere, aldırmiyorum.

Zaman ilerledikçe gücüm de tükeniyor. Neyi bekliyorum burada? Bana işkence yapmalarını. Bunu bile bile beklemek ölümden daha zor geliyor. Zor olan dayanıp dayanamayacağını bilememen. Beklemek... Zaman geçmek bilmiyor. Senden çok ötelerde... İnsan, hücrede yarış halinde, geçmeyen zaman ve saatlerden nefret ediyorsun. Açılan her kapıda irkiliyorum. Alıp işkenceye götürseler rahatlayacağım. Beklemesini beceremiyorum ve tüketiyor beni bu beklenti. Zamanla savaş halindeyim. Bir kapı daha açılıyor; paslanmış demir rezelerin gıcirtısı, sevgi yoksulu bir cadının cırtlak gülüşünü andırıyor. Ürperiyorum... Vücudum kendi kendini işkenceye hazırlıyor. İşte bu beni bitkin düşürüyor. Tam uykuya dalacakken kapı açılması, ürpermeler içinde vücudumun kendisiyle kavgası. Beynimde çılglık humması. Ayaklarım soğudukça acısı da fazlalaşiyor. Bilmem kaç kez bu sinir harbi oldu ve bedenim kaç kez yenildi?

Nihayet hücremin kapısı cadının cırtlak gülüşüyle açıldı. Kötülük etmenin, zevkini sezdim bu tüyler ürperten gülüşte. Bir an karşımdakileri cadı sandım. Cehennem zebanisi diyeceğim ama değil, çünkü onlar bir melek (!) ve görevlerini yapıyorlar. Bunlar şeytanın uşakları. Hatta şeytan bile kendi memleketi aleyhine çalışanları sevmez.

- Yunus Meral, hazırlan.

İşkenceye gideceğimi biliyorum. Vücudum hazır... Korkmadığım gibi rahatlıyorum da.

- Dön arkayı.

Bu kez seslerinde bir korku seziyorum ve hayret ediyorum. Gözlerim bağlanıyor, ellerim yine arkadan kelepçeleniyor. Bileklerimin

acısı eskisinden daha müthiş, ayaklarımın acısını unutturacak kadar bileklerime oturuyor kelepçe. Merdiveni tırmanıyoruz...

- Sağa dön.
- Sola dön.
- Yavaş ol lan çarpacaksın!

Sanki bir labirentin içinde dolanıyorum. Gülüyorum buna.. O zaman beni duvara çarpıyorlar. Uzun bir dolaşmadan sonra bir odaya giriyoruz. Yine o oda! Soğukluğundan tanıyorum. Fakat henüz psikolojik işkence yapmaya hazır olmadıklarını anlıyorum.

-Sen otur lan.

Bir sandalyeye oturtuyorlar beni. Odaya yeni insanların girdiğini seziyorum. Rakının ekşi kokusu dolduruyor odayı. Ayık oldukları zaman işkence yapamıyorlar anlaşılan. Ne yapmalıyım diye, soruyorum kendime. Sayısız çıkmazlar içinde, tek kurtuluş yolu geliyor aklıma. Allah'a sığınmak. Zira O'nun yardımı olmadan insanlıktan çıkmış, bu yaratıkların elinden kurtulmam mümkün değil. Evden alındığımdan bu yana, ağzıma bir lokma koymamıştım. İstedğim halde hiçbir yiyecek verilmedi. Verilen sadece sigara. Hâlbuki onlara yiyecek almaları için para bile vermiştim. Aslında açlık aklıma gelmiyordu. Yiyemezdim de zaten.

Gelenler ellerimi çözdüler.

- Şimdi senin gözünü açacağız. Sakın bize bakma.. Yoksa halin duman ona göre. Şu kâğıdı imzalayacaksın.

Arkama saklanıp gözümü hafif araladılar. Yine korkularını yenememiş olmalılar ki, iki kişi omzumdan tuttu. Yazılanları körlemecesine okumama rağmen hayretten dona kaldım. Bu kadarı fazlaydı. Gözlerimdeki bağı tamamen açtım, bunu beklemiyor olmalılar ki, leş kargaları gibi üzerime üşüştiler. Kimisi gözlerimi bağlamaya çalışıyor, kimisi yumrukluyor, ama hepsi de küfrediyordu. Fena bozulmuşlardı. Sanki bana iyilik yapmışlar da ben de onlara nankörlük etmişim gibi.

- Ulan sana iyilik de yaramıyor. Şunun ellerini ayaklarını bağlayın da görsün gününü.

- Faşist köpek, bizleri tanımak için açtın gözlerini değil mi?
- Tanısan ne yazar lan, senden mi korkacağız!
- Peki, bu korkunuz nedir! diyemedim.
- Kabul ediyor musun lan ifadeyi?

Sadece ilk sayfaya bakmama rağmen gördüğüm kadarıyla öylesine saçma sapan ifadelerle doluydu ki... Böyle bir senaryoyu ancak, bu

gibi korkak insanlar yazar. Bütün olayların müsebbibi ben. Allah'ım neler yapmamışım ki? En son olay enteresan. Ben uyurken adam öldüren silahım, cinsinin tek örneği! Ben onun bu derece kabiliyetli olduğunu bilmiyordum. Yoksa yakalatır mıydım? Zaten küfre karşı cihat etmişim. Ayak ayak üstüne atar, ona emir verirdim. O da işini bitirirdi. Bana kim karşı koyabilirdi ki o zaman? Hele bir de hedefi buluşu varmış ki! Tabii bunları sonradan öğreniyorum. -(Bir caddenin duvarının dibinden ateş ediyorum. Önümde bitişik binalar ve bu binaların ötesindeki caddenin duvarının dibindeki adamı vuruyorum. Böylesine müthiş bir silahla, Rusya'ya ve dahi Amerika'ya karşı koyardım.)- İnanmayan varsa, polis fezlekesinde mevcut-

Bunların hesabını vermek üzere sorgulanıyorum.

-Hadi oğlum bunları insan gibi kabul et bizleri yorma.

Şahsın peltekleşmiş sesinden zilzurna sarhoş olduğunu anlıyorum. Çaresi yok işkenceyi yeniden yaşayacağım. Şu an karşımdakilerin insan olmadığını anlıyorum, yine de...

-Benim suçum yok, dememe kalmadan birisi topuğuma sertçe vuruyor. Sırtüstü yere yatırılıyorum. Yine aynı sahneler... Göğsüme ve ayaklarıma oturmalar... Falaka bileklerime sımsıkı oturuyor. Sızısını beynimde duyuyorum. Ve üst üste inen darbeler. Vuranın bu işten zevk aldığı, her halinden belli oluyor.

Darbeleri önce beynimde, sonra kalbimde hissediyorum. Her darbeye yerimden zıplıyorum, beni zapt etmeleri zorlaşıyor.

- Kıpırdama lan. Burada Allah yok, Peygamber izinde. Kabul et de kurtar kendini...

Bir ara nefesim kesildi, bayıldığımı hissettim. Anlayan kim! Ayağımı tutan bir polisin "**Amirim bayıldı**" dediğini duydum. "**Numara yapıyor it**" derken yüzüme bakmış olmalı ki "**kaldırın gebermesin**" dedi. Bıraktılar. En az on dakika kendime geledim. Kollarımdan tutup kaldırıyorlar. Ayaklarım benim mi, değil mi anlayamıyorum. Sürükleyerek tekrar tuzlu suya, kollarımda iki polis git gel... Rahat yürüyebilsek de gitsek gelsek... Zannediyorum, yarım saat iki polis kolumda, birisi de devamlı ayaklarıma, bidondan aldığı tuzlu suyu

döküyordu. Artık **“Yalnız yürüyeceksin”** emrini alıyorum. **“Yürümezsen sen bilirsin”** diyorlar. Yürümek ne kadar müşkül bir işmiş. Ya Rabbi! Oysa ben yürümesini çoktan öğrendim. Şimdiyse dikenlerin üzerinde yürüyor gibiyim. Duvara tutunuyorum. Duvarın elime teması buz gibi. Yine de kendimi zor kontrol ediyor olmalıyım ki, başımı duvara çarpıyorum.

- Kör müsün lan? Başını duvara vurma oğlum, kendine yazık ediyorsun.

Ardından birkaç yumruk sırtıma iniyor. O kadar acılar içerisinden deyken sırtıma inen bu yumruklar isyanı depreştiriyor.

- Şuna bakın hele, dikleniyor. Ulan! demek senin tırnaklarını iyice sökmemişiz, aslanlığı bırakmayacaksın demek.

Sırtıma inen yumruklarla birlikte kendimi yerde buluyorum ama korkmuyorum. Onların zulmüne karşı koymakla, içimdeki bencil korkuyu yenmiş oldum. İşte yine dakikaların saat, saatlerin hafta, haftaların yıl olduğu zamanı yaşıyorum tekrar. Öylesine esrarlı bir duyuyuş ki, bu bana güç veriyor. Kâinatın statik bir hal alışında, ben her şeyin ötesindeki, ölümün güzelliğini görüyorum. Ölüm bir falakanın ucunda değil de beyaz bulutların ötesinde bir kurtuluş. Ayaklarımın yanmasından çok, ciğerlerimin parçalanışını hissediyorum. İşte ölüm buradan öte güzel. Allah şahidimdir ki; şehit Şerif NEİDİM tatlı bir tebessümle başucumda ve sanki ellerimi sıkarak bana kuvvet veriyor. Onu seyrederken, işkence gördüğümü unuttur gibi oluyorum. Sadece ayak tabanlarımda bir arı sokması. Peki ciğerlerim niye yanıyor? Aldırmıyorum. Karşımda bu cennet yüzü şehide bakıyor, güzelliği karşısında moral buluyorum. Bana kuvvet verdiği şüphesiz. Bütün bunların bir sebebi olmalı diyorum. Ve sonuçlanmış sebebi, şehit ülküdaşımın yüzünde görüyorum. Başka birisi geliyor, mahzun bakışlı birisi. Niçin mahzun anlayamıyorum. Ama içimdeki nur, içimi aydınlatıyor, ikisi birlikte bana daha çok cesaret veriyor. Nur yüzü şehidi de tanıyorum ve içimde zulme karşı daha bir direnme gücü yükseliyor. Işıl ışıl yanan nurlu yüzünde derin bir mana. Bizim Muhammed bu. **“Bak ağabey”** diyor, **“Ben on altı yaşında şehit oldum, Rabbim beni huzuruna kabul etti ve huzurluyum.**

Ama bir daha yanınızda olup bu kutsal dava uğruna çile çekmek isterim.” İçim kabarıyor. Sonra annesine söyledikleri kulaklarımda yankılanıyor. **“Anne beni yolumdan alıkoymayın, Allah için varım ben. Ve O’nun yolunda ölmek ne güzel.”** Ve on altı yaşındaki taze fidan, Muhammed’im isteğine kavuştu. Bir kahpe kızıl el tarafından vurulması gerekiyordu. O güzel olduğu için büyük Allah onu kabul etti. Doğru ve güzel yolu bulmanın mükâfatını vermişti, yüce Rab-bim. Şimdi de acıdan yanan ciğerlerime cennetten aldığı gül şerbetini saçıyordu. Bu zulüm altında hayat bulmam bundandı.

Tabanlarıma sopanın inip kalkması devam ediyor. Yorulanlar değiştiriyor ve değişenler yoruluyordu. Yüreğime oturan sopalar değil de sopayı vuranların **“ih...- ih...”** diye çıkardıkları zevk inlemeleriy-di. Kendimden geçer gibi oluyorum, şekiller hayal-meyal belirliyor gözlerimin önünde. Kendim mi bağıriyorum yoksa mecalim mi kalmadı? Bunu tam olarak anlayamıyorum. Onlar da baygınlığının yeni farkına varmış olmalı ki, durdular. Bir müddet yerde baygın bir şekilde kalıyorum. Ayaklarım ıslak betonda bir kor parçası. Beton bile bu zalimlerin elinden alıyor, soğukluğunu vererek serinletmeye çalışıyor beni.

- Kaldırın şu köpeği. Kolumdan tutup kaldırıyorlar. Yere bas lan yoksa ayakların şişer.

- Yürü lan yürü.

İçi saman dolu bir çuvala benziyorum. Kolumdan çekilir çekilmez de yere yığılıp kalıyorum. Ama kendime bırakmıyorlar. Koluma girerek tuzlu suda yürütüyorlar. Tuzlu su bir kezzap gibi ayaklarımı yakıyor, ayaklarım tutmuyor. Bu halime gülüyorlar, insan bir şeye trans olunca anlık hareketlere pek aldırıyor. Benim de ölüme trans halinde oluşum, bu acıları ve hareketleri duymama engel oluyor. Bir ara tekrar falakaya yatınılıyorum, bu seferki bayağı çok sürdü gibime geliyor, gözlerim bağlı olduğundan dolayı zamanı pek seçemiyorum. Ama başımı havaya kaldırıp da burnumun ucundan baktığım zaman sabahın olduğunu anlıyorum. Konuşmalarından da ara verdiklerini anlıyorum. Kollarımdan sürüklenerek hücreye atılıyorum. Gözlerimi açıyorlar. Beni getiren polisler insanca davranıyorlar. Sanki işkence

yapan bunlar değil ve işkence yapanlara küfrediyorlar. Halime acıyarak bana geçmiş olsun dileklerinde bulunuyorlar. Ağzıma bir lokma koymuş değilim, gerçi yemek olsa da yiyecek durumda değilim. Canım istemiyor. Zaten böyle yerlerde insanı ilk terk eden yemek iştahı olur. Oysa kuvvet bulmam için bir-iki lokma bir şeyler yemem lazım. Zaman geçtikçe yaralarım soğuyor ama bir yandan da acısı artıyor. Tahminen iki saat geçmiş olmalıydı ki, hücremin kapısı açıldı, artık açılmasından da bir korku duymuyorum.

- Bir şey istiyor musun?
- Üç gün oldu hâlâ getirmediniz, deyince:
- Bu gün gelecek.

Daha önce hazırlamış olduğum isteklerime bir de süt ekledim. Beklemiyordum ama öğleye doğru geldi. O zaman bilerek aç bıraktığımı anlıyorum. Bu da işkencenin başka bir yüzü olmalı diye düşünüyorum. Aç bırakmakla insanın direncini kırmak istiyorlar. Bu tıbben de bir gerçek. İlim bir kez de bizim karakollardaki sapık uygulamalara vasıta oluyor. Hayret ediyorum. Neyse ki, Allah (c.c.)'ın yardımı yettiği yerde bunların kıymeti olur mu ki? İnanan bir insanın iman dolu gönlünü kendisinden başka kim yapabilir ki? Bilal-i Habeşî'yi kızgın taşlar altında bıraktılar da ne oldu? O sadece **“Allah tek'tir”** diyerek zalimlerin zulmünü yenmedi mi? Ona bu kuvveti veren Allah değil mi? Elbette ki, kendi beşeri gücü değildi. İman dolu göğsüyle putları kıran Hz. İbrahim, Nemrut'un ateşinden nasıl bir gül bahçesine düştü? O ateşi gül bahçesine çeviren güç neydi? Çocuk Yusuf'u kuyudan kurtaran, sultanlara köle yaptıran, sonra da sultanlara sultan yaptıran kimin kudreti idi?.. **“Allah-u Ekber, Allah-u Ekber”**. Elbette ki yüce Yaradan. Allah-u Teâlâ'dan başka bir şey olamaz. Aksi halde bana reva görülen bu işkencelere katlanmam mümkün değildi. Başkanlık görevini aldığım gün iki rekât namaz kılıp, bana bu görevde kolaylık sağlaması ve yardım etmesi için Allah(c.c.)'a dua ettim. **“Ya Rabbi... Ya Rabbi bana daima doğru yolu göster, hayırlı işler yapmayı nasip et, beni görevimde mahcup etme, senin yardımına muhtacım ve senin yardımını alanlar yarı yolda kalmazlar. Beni muzaffer kıl ya Rabbi...”**

Düşünceler... Düşünceler ve ilerleyip giden zaman... Zaman sanki tersine akıyor. Günler saat, saatler dakika oldu. Zamanın geçmesini istemeyince, insana inat zaman nasıl da çabuk geçiyor! Oysa geçen gece bana bir yıldan fazla gelmişti. O gecenin bir daha yaşanmasını istemiyorum. Karmaşık düşünceler içerisinde dalıp gitmişim. Kâbuslar içinde uykuya dalıyorum. Bilmem kaç kere uyanış ve yeniden dalış... Mazgalın iç parçalayan sesiyle ürperip yerimden fırlıyorum. Bir an gördüğüm bir kâbusun bir parçası sanıyorum bu ürpermeyi ama tehlikeye karşı, şuur altımda oluşan bu korkunun refleksi ve bir gerçek...

BU DA POLİS!

- Adın ne senin?
- Yunus Meral
- Suçun?
- Ülkücü olmak.
- Ne demek ülkücü olmak?
- Öyle işte...

- Peki, geçmiş olsun, inşallah temize çıkarsın.
- Teşekkür ederim memur bey. Eğer mümkünse elimi, yüzümü yıkamak istiyorum.
- Olur birazdan açarım.

Şaşırmadım desem yalan olur. Demek ki temiz süt emmiş, insanlığını yitirmemiş başkaları da var. Hâlbuki bundan önceki nöbetçi, değil konuşmaları, bakışlarıyla beni yemeğe çalışıyordu. İnsan yüzlü hayvanların içinde, insanlığın yok olduğunu düşünmeye başlamıştım ki haksız da sayılmazdım. O günün iktidarı, nerede temiz bir vatan evladı görmüşse sürmüştü. Kalanlarsa şubenin angarya işleriyle görevlendirilmişlerdi.

Kapım açıldı, bir an gözlerime mızrakların battığını sandım. Ellerimi gözlerime siper yaptım, gözlerimin ışığa alışmasını bekledikten sonra yavaş yavaş açtım. Polis acıma ve şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

- 0...pu çocukları! Bu bir canavarlık, bu kadarı olmaz.
- Sesi acı ve nefret doluydu. Bana dönerek:
- Kapını açık bırakıyorum. Biraz dolaş, elini yüzünü yıka, eğer bir gelen olursa ben sana **“tamam mı?”** derim, sen de **“tamam”** dersin, o zaman kapıyı kilitlerim, gittiklerinde tekrar açarım.

Canavarca bir uygulamadan sonra insanın böylesine bir insanlıkla karşılaşınca, duygulanıp ağlayası geliyor. İnsan olduğunu anlıyorsun o zaman. Bu insanlık karşısında ağlamam geliyor, yürümek istiyorum ama yürüyemiyorum. Birer davulu andırıyor ayaklarım. Duvara tutunarak ayaklarımı açmaya çalışıyorum, güneş ve temiz hava genzimi yakıyor. Yere bastıkça yüzüm acıdan kasılıyor. Polis bu halimi görüp utanacağım düşüncesiyle beni yalnız bırakıyor. Acılarına rağmen diğer arkadaşları merak ediyorum. Aynı polis, onlara da insanca davranıyor. İnsanca davranışlar karşısında diğerlerinin yüzünde de bir insanî yumuşaklık var. Şubede on yedi kişi olduğumuzu öğreniyorum. Yüksel’e soruyorum:

- Örnektepe’de kim vuruldu?

- Kimse vurulmadı abi. Bizim lokali taradılar. Şikâyet ettik bizi buraya getirdiler. Şimdi de bizi suçlu çıkarmaya çalışıyorlar.

Onun da benimki gibi ayakları ayakkabılarına sığmıyordu. Yüzünde ezik bir ifadeyle bana karşılık veriyordu. Halini, hatırını soruyorum, ağlayacak gibi oluyor.

- Mahmut'u görüyorum. Ağabey mahvoldum, durmadan dövüyorlar. Bir silahla birlikte, senin adını istiyorlar, artık dayanamıyorum.

- Benim için kendini fazla ezdirme, adımı ver de kurtul!

Bir başkasını daha görüyorum. Kan, insanı ya sindirir ya da hak-sızlıklara karşı daha da amansızlaştırır. Benim de öfkemi kabartıyor. Demek ki, bu insanlar(!) bu kadar vahşileşmiş, hepsinden benim ismimi istiyorlar. Bu insanların ezilmesine sebep olarak görüyorum kendimi.

Birçoğunu yeni görüyorum. Onlardan benim ismimi istemişler, beni suçlamalarını istemişler. Çünkü ben gençlik kolları başkanıydım. Başkanlar ya vurulmalı ya da bir tertip neticesinde suçlu ilan edilerek kamuoyunun gözünde küçük düşürülmeliydi. Evet, her yeni gelene işkence zoru ile imzalatılan ifadelerin hesabını ve onların tasdikini benden istiyorlar; sabah onlara, saat beşten sonra da bana, programlanmış birer robot gibi uyguluyorlardı.

“Yat, konuş, kalk, anlat, kabul et, çocuklara emir vermişsin, yazık değil mi onlara, kabul et de kurtar onları” vb...

Akşamın yaklaştığını hissediyorum. Hücrenin buz gibi soğuk havası vücuduma sirayet ediyor. Üşümüş olmalıyım ki, titriyorum, hızla geçmekte olan zamanı durdurmak istiyorum veya **“Zaman dursa da şu canilerin elinden kurtulsam”** diye mırıldanıyorum. Caniler aklıma gelince vücudumdaki sızılar yeniden başlıyor. Hele sırtımdaki ağrı, nefes almamı zorlaştırıyor. Zaman ilerledikçe hücrenin duvarı bir cendere gibi üzerime kapanarak beni boğmaya başlıyor. Yine de kendimi işkenceye hazır hissediyorum. Kulağım mazgal deliğinde, zamanın acımasızlığı ile boğuşuyorum. Bir müddet sonra beklenen oluyor, O vakit saatlerin ilerleyişi veya duruşu esprisini yitiriyor.

- Yunus Meral hazırlan!

Kapı, halime ağlar bir sesle açılıyor.

- Dön arkanı.

Dönüyorum, gözlerim bağlanıyor.

- Sağa dön, sola dön, eğil, başını kaldır.

Hep aynı taktik, artık umursamıyorum.

- İnsan gibi anlatacaksın olanları, yoksa başına neler gelecek biliyor musun?

Sapık bir zavallının yılışık sesi, yapacağından şimdiden zevk alır gibi.

- Sorduklarınızı bilsem anlatmaz mıyım? Ben deli değilim ki kendimi ezdireyim. Herkesin bildiğini illaki benim de mi bilmem gerekir?

- Verilen ifadelerde senin ismin de var. Şimdi bırak inkâr etmeyi.

- Siz ifadeyi hazırlar ondan sonra da işkenceyle imzalatırırsanız, tabii ki benim de ismim olacak.

- Anlaşıldı, yatırın köpeği.

Bu emir hepsini çılgına çeviriyor. Canavar diyemeyeceğim çünkü her canavarın kendisine mahsus bir vicdanı var. Sonra onlar duygulu bir yaratık. Oysa bunlar her türlü insani duygudan yoksun. Yıllarca aç kalmış bir sapığın aç iştahı gibi zevkle saldırıyorlar, sevinç solukları tiksindiriyor beni. Ne garip ki bundan cesaret alıyorum.

- Konuş, konuş, konuş...

- Sorduğunuz ismi bile tanımıyorum. Kimdir? Neyin nesidir? Nerede vurulmuş? Hiç olmazsa onu söyleyin de bir ön bilgi olsun.

Dinleyen kim... Böyle bir şeyden vazgeçmek için önceden hazırlanan programı değiştirmek lazım. Oysa bu hiç birisinin işine gelmez. Evet! Bu programlanmış insanlar vazifelerinin icabını yapıyorlar. Hak, hukuk, adalet ayaklar altına alınmış, Türkiye'nin bir hukuk devleti oluşu kimin umurunda. Hem zaten korkak insanlar hukuktan ne anlar, kölece bir zihniyete çok güzel köpeklik yaşarır. Bu tür insanlar

en çok bozukluğu sevenlerdir, zira düzgün bir zeminde hastalıklarını kusamazlar. İşkence yapan insan her şeyden önce hasta insandır. Bu tür insanlar daha güzel programlanır. Kendi milletinin iç huzurunu sağlamakla görevli polis teşkilatı, bu hastalıktan nasibini almış, Marksist ideoloji çıkarına yaptığı zulme bak! Üstelik bu insanlar devletin üst mevkilerinde, devleti yıkmaya çalışanlar üst koltukta! Bu ancak korkak ve ihanet içerisinde olan insanların oluşturduğu Türkiye’de olur, bu yüzden olanlara şaşırıyorum.

Bu vatanın öz evlatları, kendi öz yurdunda vatan hainlerine yapılmayan (ki onlara yapılmasına da karşıyım!) muamelelere maruz kalan yüreklerinde taşıdıkları imanlarına, vatanlarına, bayraklarına ve Türk milletine olan bağlılıklarına gülünmüş, alaya alınmış ve millet adına hareket ettiklerini söyleyenlerce sorgulanmış, işkenceye tabi tutulmuş, kalplerinde taşıdıkları mukaddes sevgilerinin hesabı sorulmuş, adeta engizisyon zulmünü aratmayacak ve engizisyon rahiplerini aratacak kadar canileşmiş insanlara teslim edilmiş. Allah, vatan ve millet âşıkları zulmün en korkuncuna tabi tutulmuşlardır. Nice gençleri toprağa verdik, boydan boya yürek kesilmiş, kalpleri Allah aşkıyla atan nice yiğitler, toprakla kucak kucağa..

Toprakla kucaklaşan çatal yürekli yiğitler şu an şahadetin kutsal zevkini tadarken, onların yoldaşları olan bizlerden kalbimizde kök salmış kutsal sevgimizin hesabı sorulmaktadır. Mekânımız bir metrekarelik insan sidiği kokan soğuk ve rutubetli zindanlar. Zindan soğuk, zindan karanlık... Zindan zulüm kokuyor. Zindanlar... Karakol zindanları... Hapishane zindanları... Hepsi sırayla hayatıma girecek, tecrübelerimi zenginleştirecek. Biz de böyle bütünleşiyoruz şehitlerimizle. Zindanların sıra sıra dizildiği bu zulüm yolunda. Her geçen saniye, dakika ve saat beni dönüşü olmayan bir uçuruma sürüklüyor. Bunu hissediyorum. Ama şehit vermek kadar cezaevlerini de doldurmak lazım geliyor bana. Biz de görevimizi böylece tamamlamış olacağız. Bu yüzden olsa gerek, yapılanlara biraz olsun rahat katlanıyorum. Zor şartlar altında kalan bir insan, kendisini o zor şartlara adapte etmek zorundadır. Aksi halde yok olmaya mahkûmsun. Yaşamak istiyorsan, uzuvlarının işe yaramadığı

yerde, elini, ayağını, dilini, gözünü kullanamadığın yerde bunların vazifesini yapacak bir organ üretmelisin vücudunda. Zaten vücut da sana yardımcı olur bu konuda. Gözün mü görmüyor, o zaman bir yarasa gibi hislerini eşyalara çarpıtarak yol bulacaksın. Ağzın mı bağlı, gönlünle konuşacaksın, kinini haykıracaksın. Eğer kinini haykıramayacaksın, uğradığın zulmü kınamayacak ve zalimleri lanetlemeyeceksen, zulmü de kabul etmiş olursun. İçindeki öfkeni dışarıya vuramazsan, o öfke seni yer bitirir. Bense öyle bir zulme gark oldum ki beynimin sukutu beni çaresizleştiriyor. Zulmün zinciri boğazımda ilmik ilmik... Bedenim onların iştahına açık, ruhumsa Allah'a yakın. Beynim hangisine teslim olacağında kararsız. Ama kalbime öfke yürümeli ki, bütün bunlara katlanayım.

“Yalvarırım sana Rabbim, aklımı bana sakla ve dayanma gücü ver.”

Vakit gece yarısına yaklaşmış olmalı, işkence korkunç hızıyla devam ediyor. Dedim ya beynim sukut etmek üzere... Neyim?. Kimim?... Bu işkence niçin?. Ayaklar benim mi ve niçin bağlı? Te-

pemdeki şu sadist niçin böyle iştahla soluyor ve kusar gibi sesler çıkarıyor?.. Ayaklarımın acısı neden kaynaklanıyor ve tabanlarıma inen bu sopanın manası ne? Ayaklarım... Ayaklarım diyorum, yoksa benim ayaklarım mı bunlar? Bir top acı mı? Yoksa yanan bir et parçası mı? Hissetmiyorum. Sanki vücudumla ayaklarım ayrı ayrı. Peki acısını niçin ciğerimde duyuyorum. Aç kurtların dişleri arasında olan ayaklarımdan devamlı parçalar kopmakta, sopa sanki azı diş ve her inişinde bir parça koparıyor.. Dayanılmaz bir hal...

"Allah'ım sana sığınıyorum. Bana dayanma gücü ver. Zalimlerin karşısında beni zelim etme. Bugüne kadar şerefimle yaşadım, şimdi de şerefimle canımı al."

"Ahh, sesim bir çığır, gücüm yetse de kinimi bütün hıncımla haykırsam" diyorum kendi kendime. Zalimin zulmünü bir tokat gibi alçak suratına vurabilsem. İnsanlık hisleri dumura uğramış bu zavallılara, şu sadistlere bir hayvan olduklarını hatta hayvan bile olamayacaklarını suratlarına haykırsam. Ama olmuyor. Bağırarak bir yana, yaşamak için bir soluk oksijeni bile güçlükle çekebiliyorum ciğerlerime. Nefesim kesilmek üzere, terden sırlıklam olmuşum. Alnımdan dudaklarıma doğru süzülen bir ter damlası ağzıma tuzlu bir tat veriyor. Gözlerim acı acı yanıyor, sanki zehir damlatılmış gözbebeklerime. Gözlerim o kadar yorgun ki, öfke ve kıvılcım saçamıyor.

Zulüm çarkı bütün acımasızlığı ile devam etmekte. Artık ayaklarıma inen darbeleri hissetmiyorum. Sadece sağ ve sol kaburgalarıma inen tekmelerin acısı. Bunda da öylesine ustalaşmışlar ki... Ne öldürüyor, ne onduruyorlar.

Bir ara ayaklarımın boşaldığını ve vücudumla uğraştıklarını hissediyorum. Aradan bir zaman geçmişti ki, ayağımın birisi yeniden havalandı. Yine dayak faslının başlayacağını sandım. Umurumda bile değil.

- Amirim bu ayak fazlaca açılmış.

Kahpece bir ses, korku da var bu seste, paniğe kapılmış sanki.

- Bırak artık köpeği. Geberecek soysuz. Yan odaya geçirin de tuzlu su antrenmanı yaptırın.

“Tanrım bana güç ver. Sen inananların yanındasın. Sana inanıyorum. Bana yardım et” diyerek gönül dilimle Allah’a yalvarıyorum. İçlerinden birisi yanıma yaklaşarak leşe dokunur gibi ayağının ucuyla dürterek:

- Kalk lan ayağa.

Ayağa kalkmam ne mümkün. Şayet ayaklarım bana itaat etseydi size bu zevki verir miydim? Şu kahrolası ayağı kökünden koparmaz mıydım? Değil ayağa kalkmak buna yeltenmem bile mümkün değil.

İşkenceciler ayaklarımı benden çok daha iyi biliyorlar. Çünkü onların alçak zevklerinin izi var ayaklarımda.

Ayağa kalkmadığım için iki kişi koluma giriyor. Felçli birisi gibi yerlerde sürüyerek beni ayağa diktiler. Düşmek üzereydim ki; tekrar koluma girerek sürüklercesine yan odaya taşıdılar, sırtımı duvara vererek oturtup ayaklarımı öne doğru uzattılar. Az sonra birisi naylon bir torba içinde tuzla geldi. Torbadan aldığı bir avuç tuzu ayağıma bastırdı. Tuzla ovuşturmaya başladı. Bir dakikadan daha az bir zaman sonra duyduğum o korkunç acıyla, bitkin, yarı ölü halimle yerimden fırlamak istedim ama beni öylesine zapt etmişlerdi ki, yerimden kıpırdamam mümkün değil. Ayaklarımın üzerine oturdu birisi. Öbür ayağıma da tuz sürdükleri zaman o kadar acı duydum ki, ayaklarımın üzerine oturan zebaniyi fırlattım, beni bırakmadılar. Bu durum bir müddet devam etti. Yanan bir kömür parçasına tuz attıkları zaman niçin alevlendiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Bütün vücudum ayaklarımın acısıyla alev alev yanıyor. Gözlerimden yaş boşanıyor.

- Hadi, şimdi de kalk yürü bakalım, şu yakışıklı boyunu görelim.

Değil yürümek, kalkmak bile istemiyorum. Arka arkaya gelen tekmeler... Her tekmede artan sadist duygularını biraz daha tatmine çalışan insan yüzü ama hayvandan daha aşağı yaratıklar.

Nihayet biraz olsun kendime gelebiliyorum. Kollarımda birer kişi tuzlu su içinde yürüyorum. On-on beş dakika sonra da kendi kendime yürümemi istiyorlar. Yoksa benim için iyi olmayacağını söylüyorlar. Duvara tutunarak yürümeye çalışıyorum. Bu haldeyken bile sırtıma yumruklar iniyor. Bunlara ne yaptım ki, bana bu kadar kinlenmişler?

- Getirin adiyi.

Koluma giriyorlar, kendilerinden emin.

-Yürü lan.

Sağa-sola yalpalatarak baş sapığın yanına getiriyorlar.

- Lan seni şimdilik hücrene gönderiyorum. Aklını başına topla, yoksa burada geberip gideceksin. Kurtulacağını zannetme. Başka bir yerden de medet umma. Şaka yaptığımı zannetme.

Ses çıkarmıyorum. Bir anda etrafımdaki duvarların üzerime yürüdüğünü zannediyorum. Duvarların enkazı altında kalmış çaresiz birine benziyorum. Yalnız, bitkin, yorgun ve çaresiz. Kafese alınan bir aslan gibi, farelere oyuncak olmuş. Halbuki çocukken dinlediğim masallarda farelerin insafıyla karşılaşardım. Ama bunlar korkak insan. Ancak zor karşısında eğilirler. Zora hiç gelemezler. Fakat bir insanın düştüğünü görmesinler. Şimdi düşen benim. Yıllardan beri ezilmişliklerini benim üzerimde tatmine çalışacaklar. Hem de en acımasız bir şekilde.

- Herhalde inanmadın. Getirin bir sandalye.

Sandalye geliyor.

- Otur. Oturuyorum.

- Aralayın gözlerini.

Gözlerimi örten maske hafifçe yukarı kaldırılıyor.

Gözlerime dayanan kâğıdı zar zor okuyorum. **“Sorgunun derinleştirilmesi için gözaltı süresinin bir hafta daha uzatılması.”** Gerisini okumaya gerek görmüyorum. Daha süre bitmeden niçin böyle bir uzatmaya gerek duymuşlar ki. Bunun da bir göz korkutmaca olduğuna kanaat getiriyorum.

- Okudun mu?
- Okudum.
- Kim vermiş izni?

Okuyorum. Önce bir resmi damga gözüme ilişiyor. Altında savcının ismi ve imzası.

Muhittin Cenkdağ

- Yandın lan yandın. Kurtuluşun yok oğlum. Tek çare bizim dediğimizi kabul edeceksin. Şimdi kaldırın şu iti... Hüccresine atın biraz zıbarsın.

Sağ ayağımın üzerine hiç basamıyorum, Yüzüm acıdan burkuluyor. Yine tekme, tokat sürüklenerek götürülüyorum, merdivenleri çıkarken birisi saçımı kavrayıp hızla yukarıya kaldırıyor. Acı dayanılmaz. Acılar öylesine çok büyük ki, hangisine dayanacağımı şaşıyorum. Merdivenlerin sonuna geldiğimde beni tekmeyle iteleyerek merdivenlerden aşağı düşürüp, orada bulunan polise:

- Kapat şu iti hüccresine, deyip gülererek ortadan kayboldular.

Yine o insan polis. Bu canavarlıklara ağlayacak gibi. Onların adına benden özür diler gibi boynuma sarılıyor.

BİRAZ SABIR!..

- Sana sabret ve dayan demekten başka elimden bir şey gelmiyor. Onlar polis değil inan ki, kendimden utanıyorum, senden oldukça korkuyorlar. Durmadan senden bahsediyorlar. Hâlâ bir şey kabul ettirememişler az kaldı, biraz daha sabret.

Evet yedi ölü, yirmi dört yaralı ve teferruat hariç. Yapılan işkence neticesinde birkaç kişi darağacına doğru yol almakta. Hem de hiç alâkaları olmamasına rağmen. Zaten yapmış veya yapmamışsın onlar için önemli olan bu değil, yeter ki suçla fail bulunsun. İşkenceye dayanamayıp kabul ettin mi? Yine işkenceyle başka isimler verdin mi? Kısaca sorulara istedikleri şekilde cevap verdinizse; işiniz bitmiştir. Yeter ki milliyetçiler karalansın, yeter ki ülkücüleri suçlu

ilan etmek için bir suç bulunsun. Bu kuklalar için bir de suçlanacak ülkücü olduktan sonra... Böylece görevlerini yapmanın huzuru içinde efendilerine karşı göğüsleri dik gezebilirler.

Evet... Hasret kaldığımız, bize insanlığımızı hatırlatacak insanca bakan bir çift gözü ve insanca konuşan iki dudağın, o zulmü unutturan sevgi sıcaklığından on numaralı hücreye kapatıyorum.

Zindan bana daha kaba geliyor. Hücre diyorum, hücrem. On numaralı hücrem... Bulunduğum şubenin en acımasız hücresi. Burası özel insanlara mahsustur. Usanmaz militanlar buraya kapatılır. Özel sorgudan geçtikten sonra burada misafir edilir. Teşkilatlanma yönünden en tehlikeli, memleketi için bir casustan daha tehlikeli,

kendi kördüğümünün açamadığı düşüncelerin imtihan verdiği ve bunun için sınava tâbi tutulduğu özel hücre... On numaralı kalpsiz, soğuk, insanın zulmüne ve ezilmesine salya çıkararak rutubet kokan zalim hücre.. Benden önce kim bilir kaç kişinin ıstıraplarına çanak tutan, kaç masumun hayatını karanlığa boğan, kaç ananın yüreğine inen, ey alçak hücre! Seni iliklerime öylesine işledim ki, asla unutmayacağım. O ağır, paslı, geceleri ağıt okuyan hücrenin kapısını hâlâ kulaklarımda çınlar sanırım. Yüreğimi karanlığa boğan, hayatla alâkamı kesen, cennetle cehennem arasını kapayan ve örtülmek için ağlayan ete dönmüş demir kapı. Ve sen! hey on numaralı hücre, hasta insanın en bariz kopyası hücre; ikinizi asla unutmayacağım.

Sinirlerim o kadar zayıflamış ve aşınmış ki; kapının açılırken çıkardığı sese bile tahammül edemiyorum. Kapı kapanıyor. Zifiri karanlıkta kendimle baş başa kalıyorum. Gözlerimi kapadım... Amacım gözlerimin karanlığa karşı dayanıklılığını ölçmek. Hücre gözlerimdeki karanlıktan daha yoğun olduğu için kapamam hiç bir işe yaramıyor. Bir körün karanlıkta oynaması gibi saçma geliyor bu bana.

İçeriye nasıl girdimse öyle duruyorum. Sadece ellerimi indirmişim, karanlıkta gözbebeklerinin büyüdüğünü duymuştum ama bu pratikte başıma gelmediği için yakinen bilmiyordum. Gözlerim kendiliğinden açılıyor, duvarı görmek istiyorum. Buna rağmen burnumun ucundaki duvarı şekillendiremiyorum. Kollarımı yavaşça ileriye uzattım. Buz gibi nemli duvara dokunuyorum, cansız da olsa, burada benden başkasının varlığını duymak beni cesaretlendiriyor. Duvara tutunarak yürümek istediğimde; ayaklarım uğradıkları zulmü bana hatırlatıyorlar. Binlerce iğne batıyor, tuzu ayaklarıma sürerlerken duyduğum, o müthiş ve dayanılmaz acıyı tekrar duyuyorum. Acı bütün vücuduma yayılıyor. Bir adım ötemdeki duvara yetişemiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bu şekilde yavaş yavaş sürünüyorum. Çocukluğumda böyle yürüyen bir dilenci görmüş ve ürkerek bakmıştım ve bunu uzun bir zaman unutamadım. Şimdi ben de aynı durumdayım ve güç diliyorum, ellerim duvara açılmış. Dizlerim acıyor, kolumun birisi öne uzatılmış, diğeri ise, dizlerime yardımcı olmak için, iki dizimin arasında ileriye giderek, dizime yar-

dımcı oluyor. Kafam duvara değince ferahlıyordum. Bütün gücümü kullanıp kendimi duvara çektim, sırtımı duvara vererek ayaklarımı yavaşça öne uzattım. Hücrenin kapısı olduğunu sandığım yerde küçük bir delik gözümü ısırды. Koridorun bu kısmına ışık gelmediği için, mazgal deliğinden süzülen o küçük ışık huzmesi, çok uzaktaki bir mum ışığı gibi. Bu küçücük ışık içeriyi aydınlatmıyor, ama beni hayata bağlıyor, yaşadığımı anlıyorum.

Gözlerimi alabildiğine açıyor ve sürekli o kör aydınlığa bakıyorum. Dışarıda bıraktıklarımı, o deliğe bakarak düşünmek istiyorum. Acılarımı, hayal bile olsa o deliğin dışına çıkararak, dış dünyaya açılıp öylece unutacağımı sanıyorum. Hayallerimde, delikten çıkmak için kendimi bir sinek kadar küçültmek istiyor ve kendimi o deliğe sığacak kadar küçülmüş buluyorum. Gözlerim açılmış. Dişlerim birbirine kerpeten gibi geçmiş... Öylece delikten çıkmaya çalışıyorum. Hiç olmazsa bedenimi burada bırakarak ruhumu dışarı salmak istiyorum. Bunları acılarıma dayanmak ve onlardan kurtulmak için yapıyorum. Unutmak birçok şeyin ilacıymış, unutmaya çalışıyorum. Ama beceremiyorum. Ne düşünürsem düşüneyim, ne hayal edersem edeyim, ne buradan çıkıyor, ne de acılarımı unutuyorum. Acılar beynime bir kıymık gibi batıyor.

Ne demişti işkenceciler **“Yürürsen senin için iyi olur”** bu tavsiyenin sakat kalmamdan korkulduğu için söylendiğini sanıyorum, beni düşündükleri için değil elbet. O halde yürümeliyim, ne pahasına olursa olsun yürümeliyim. Duvardan destek alarak ayağa kalkmaya zorluyorum kendimi. Fakat bazı hallerde insan kendi vücuduna hâkim olamıyor, yine de ayağa kalkmaya diretiyorum. Birkaç denemeden sonra ayağa kalkmayı başarıyorum. Acılarla birlikte dizlerim titriyor, her an düşebilirim. Bütün irade gücümü kullanıyorum. Yürümeye çalışıyorum, yürümeye yeni başlayan çocuğun hevesi var yüreğimde. Atılan ilk adımla bir yaş daha büyüyeceğim. Yürüyorum işte. Çocukça gülüş yok dudaklarımda ama acıların beynime ve vücuduma bir diken gibi batmasına rağmen yüreğimde gizli bir sevinç ve yeniden hayatla mücadele etmiş kazanmışım gibi. Acılara rağmen yıkılmadan yürümeyi başarıyorum. Ellerim duvara

dayalı bir vaziyette hücrenin dört bir tarafını turlamaya başlıyorum. Ayaklarım bana itaat etmeye başlıyor. Ellerimin desteğini bırakarak ayaklarımı acılarıyla baş başa bırakıyorum, bir... İki... adım, hepsi bu kadar... Hayret ediyorum. O zaman anladım ki hücrem iki adım uzunluğunda ve bir adım genişliğinde.

Zalimlerin ellerine düştüğümünden bu güne kadar bütün sorgularım gece yapıldı. Akşam saat 17.00'de alınıp bütün gece devam eden işkence faslından sonra sabah saat 07.00'de içi boşaltılmış bir çuval gibi hücreye atılıyorum. Bu süre zarfında zamanı duygularımla tayin etmeyi öğrendim. Dedim ya insan zor şartlar altında, yaşamak istiyorsa duygularıyla hareket etmeyi, sezgileriyle kavramayı öğrenmelidir. Zamanı aşağı-yukarı böyle öğreniyorum, yanılmadığıma da inanıyorum.

Oturunca ağrılarım daha fazlalaştığı için sürekli ayakta durmaya çalışıyorum. Yavaş yavaş yürümeye çalışıyorum. Belki gülünç bulacaksınız ama maddi ve manevi harabeler içindeki midem, açlıktan kendisini yiyormuş gibi acı veriyor ve o şartlar altında bir köşeye çökerek dünden kalan yoğurt ve ekmeği yemeye başlıyorum. Bayat ekmeği güçlükle koparıyorum. Gücüm bu kadar da mı yok diye kendime hayret ediyorum. Kopardığım ekmeği yoğurda banıyor ve sızlayan dişlerimin arasında yutulur hale getirmek için mücadele veriyorum. Ama ne mümkün! Damağımla eziyorum, lakin ağzımda çürümüş ekşi bir tat. Yoğurdun tadı olmalı bu. Her şeye rağmen mideme bir şeylerin inmesi ile kendimi az da olsa güçlenmiş buluyorum. Şubeye alındığımın ilk üç gününde aç bırakıldım. Bu işkencenin ilk aşaması olmalı, takatten düşürmek için. Bir nevi psikolojik baskı... Bunu anlıyorum ve onlara karşı gelebilmem için yemem lazım. Her ne halde olursam olayım, yemem lazım. Bu düşünceler içerisinde akşam oluyor. Güneş yerini karanlığa terk ederken yerini kan emiciler alıyor. Masallarda anlatırlardı, bu tür işler hep karanlık bastıktan sonra yapılırmış. Az sonra hücrenin paslı kapısı ağlayarak açılacak, gözlerim yine bağlanacak ve işkence düzeninin hasta yaratıkları, yaralarını benimle tedavi edecekler. Sağa dön, sola dön... komutları. Kafamın çarpmaması için gene tedbir alacaklar. Yine yeşil halıfleksli

odada bir zil sesiyle başıma üşüşecekler. Hepsi benim acılarımdan kopardıkları kadar, sadist duygularını tatmin edecekler. Ben yerlerde sürünürken onlar zevkin doruğuna çıkacaklar ve yine sabah olacak. Pencereden süzülen bir gün ışığı vampirlerin eriyişi gibi, bunları da eritecek. Korkaklar, hainler, yasadışı işleri sevenler, güneşi bu yüzden sevmezler. Bunlar da böyle. Gün ışığıyla birlikte sinecekler.

Zamanda hızlanma fevkalade... Neden böyle? Ne göreceksam göreyim diye bir tarafta zamanın çabuk geçmesini diliyorum, diğer tarafta sızlayan ellerim, acıdan yanan ayaklarım ve damla damla tükenen vücudum, dayanacak güçte değilim. Ayağımın altına biraz daha vururlarsa ne yaparım diye düşünüyorum. Nereden bakarsam bakayım her şey aleyhime, bu vampirlerin elinden ancak beni incim kurtarır. Allah'a sığınmalıyım! Gerçek kurtuluş O'ndan olduktan sonra, bu zalimler kim oluyor! Allah sevgisi zalimlere boyun eğmemi engelleyecektir. Kırılıp dökülme hiç önemli değil. Eğer ben sadece Yunus Meral olsaydım, bana yapılan bu işkenceye, bu zulme katlanmam mümkün değildi. Çünkü bana yapılanlar irademin dışındaki vahşetler... İradem de yardım etse, bünye olarak bunları kaldırmam imkânsız. Ben iyi biliyorum ki, bu Pol-Der'li zalimler, savunduğum davamı, inancımı, imanımı yıkmak, benim şahsımda milyonların davasını, inançlarını karalayarak alçaltmak istiyorlar. Böylesine hain niyetli alçak ve satılmış uşaklar, devletin zihniyetinden yararlanarak devletin imkânlarını kullanıp, Ülkücü Hareketin kutsal inancını yabancılar uğruna yok etmek istemektedirler.

Hücremde heyecanla ayakta bekliyorum. Korkudan değil de, ne olacağını bilmemekten ellerim titriyor. Vücudumu soğuk bir ter basıyor. Çünkü korkuyu çoktan atlattım. Yanaklarımda soğuk ter damlalarını hissediyorum, hücrem de buz tutmuş sanki. Rutubet, buz sarkaçları altında, bir buz adamı gibi, karşı koyuyorum şartlara. Yine de vücudum elimde olmadan titriyor. Kapıya bakıyorum, kapı katı bir buz parçası gibi ciğerime işliyor. Duvarlar da öyle, mat bir yansımayla gözlerimi karartıyor ve ben bütün bunların arasında üşüyorum... Bir yandan da evde bıraktığım sıcaklığı düşünmeye

çalışıyorum. Ama beynim de buz kesmiş olmalı ki, düşüncelerim de ısınmıyor.

Herkes için saniye saniye, dakika dakika, saat saattir. Ama benim için zaman durmuş bir vaziyette. Duygularım gibi zaman da donmuş olmalı. İçinde bulunduğum zulüm ve işkencenin yaratmış olduğu psikoloji zamanı canavarlaştırıp, beni onunla baş başa bırakıyor.

İşkence saatine, bir saat gibi kurulu olan vücudum, ürpertiler içinde. Sanki acıkmış bir canavar gibi işkenceye tutulmak için zamanın geçmesini isteyen sinirlerim nasıl da tel gibi gerilmiş bir halde... Sanki çivi çakılmış yolda yürümeye mecbur gibiyim, işkence altındaymışım gibi bağırma istiyorum nedense... Rahatlayacağım böylece, fakat boğazıma kadar yükselen kinimi haykırıp ta içimdeki taşmış zehri bir türlü çıkaramıyorum. Artık gelsin şu Pol-Der soysuzları... Zulüm kapısını açarken onların yüzüne tükürerek onlardan ve zulümlerinden korkmadığımı, nursuz ve alçak suratlarına haykırmak istiyorum!

Korkmuyorum! Ne kendilerinden, ne temsil ettikleri zihniyetten, ne de işkencelerinden. Günlerdir işkence altındayım. Allah'ın yardımıyla dayandım ve bundan sonra da dayanacağım. Canımı da alsalar onların dediklerini kabul etmeyeceğim. Şu andan sonra ölümden de korkmuyorum. Bu güne kadar yapılanların daha fazlasını yapsalar bile onlara istediklerini vermeyeceğim. Başarılı olamayacakların biliyorum.

Niçin gelmiyorlar? Şu kahrolası kapı niçin açılmıyor? Mazgalda süzülen güneş ışıkları, yerini lambanın ölü ışıklarına bıraktıkları halde niçin kapıyı açmıyorlar? Kapının altındaki ışık sızıntısından saatin 06.30 olduğunu tahmin ediyorum. Ama hâlâ gidip gelen yok. Vücudumu bir tedirginlik sarıyor, sanki karanlık bir ormanda bir baykuşun ötüşü sonrası duyduğum ürpertiye duyuyorum. Sebebini ben de bilmiyorum. Yalnız korku olmadığını iyi biliyorum.

Bozuk, çarpık ve kokuşmuş düzenin, insanımızı içine düşürdüğü kaostan kurtarmak, milleti mazide yaşadığı şerefli yere çıkarmak için sevda çeken ben, bu kokuşmuş zihniyetin (düzenin) savunucuları tarafından dipsiz bir uçuruma sürükleniyorum. Görevim; önce Allah, sonra milletim, davam, ailem ve kendim için, bu uçurumu kapatmak.

Onların görevi ise; ne pahasına olursa olsun, beni bu uçurumun dibine itmek. Ben hayatımı Rabbime, Rabbimin rızasına ve bu uğurda mücadele etmek için davama adadım. Şayet ölümüm; davamın yararına olacaksa bu uçurumdan da atlamaya razıyım. Eğer ölümüm zafer meşalesini tutuşturacak bir kıvılcım olacaksa, bu korkakların gözü önünde mutlu bir şekilde ölürüm. Bilirim; onların buna yine aklı ermeyecek, zaten öyle olsa bu işkenceye ne gerek vardı ki! Oysa bu zalimler kendi sistemlerinin menfaatlerine ölmemi istiyorlar. Öyle ki ölümüm sonunda şerefsizlik ve davada utanmak kalacaksa geriye, o halde bu uçurumdan zor atlarım, onların düzeninin menfaatleri için zor ölürüm ben!

Onlar... O kokuşmuş zihniyetin fedaileri, şereflice ölümün, şerefsizce yaşamaktan daha güzel olduğunu bilmedikleri için, benim de kendilerine benzememi istiyorlar. Davama ve arkadaşlarımın aleyhine, şerefsizce bir yaşam için şerefsizce hazırlanmış bir senaryoyu imzalamamı istiyorlar. Ne diyordu Ozan'ım: **"Davam büyük"** Evet, bu dava düşündüğümünden ve düşündüklerimden çok daha büyük. Büyük davaların yaşaması için büyük fedakârlıklar gerekir. Bir Yunus Meral'in bedenini ortadan kaldırabilirler veya onun bütün ömrünü zindanlarda çürütebilirler. Ama bu davayı kim yok edebilir ki? Bir Yunus ölür, bin Yunus doğar. Hem de daha kuvvetli bir şekilde. Nice çatal yürekli yiğitler bu dava için kanlarını yere dökmedi mi? Dava bitiyor mu? Hayır, topraktan biter gibi, yeni ve gür filizler çıkıp saflara güç katmakta. Kokuşmuş zihniyetin uşakları bilir ki biz **"Bir Ölür Bin Diriliriz"** Ben ölümle davamı zafere götüremezsem bile, bu yolda bir basamak olsam ne mutlu bana. Şimdi ey satılmış işkenceci Pol-Der denen Rus uşakları, gelin de işkence yapın!

İnsan vücudunun yekpare bütünleşmesi ne güzel, zamanı, mekânı, acılarımı hepten unutmuşum. Kendimle konuşurken, zamanın akışına engel vuruyormuşum meğer. Onu beynimle bütünleştirince karşımdaki engelleri kaldırmış oldum böylece... Setler yıkıldı ve zaman su gibi akıp gitti. Tahminime göre, saat 24.00'e yaklaşmış olmalı. Bu tahminime göre, her günlük işkence saatinden tam yedi saat geçti ve ben beklemedeyim. Sabahın güneşi beklediği gibi bir

bekleyiş. Gelen, giden yok... Bu durum bir bakıma benim lehime. Çünkü geçen saat işkence saatlerimden. Benden değil de işkenceden çalınan saatler bunlar. Bu saate kadar gelmediklerine göre, bundan sonra da gelmeyeceklerdir. O halde bu tedirginliği bir kenara bırakıp uyumalıyım.

On numaralı hücre, uyumak için hiç de hoş bir yer değil. Daha önce tarif etmiştim, ıslak betondan bir yatak. Yere serecek bir nesne yok. Bir gazete parçası bile olsa iyi olacak ama ne mümkün. Fakat sevinecek bir taraf var ki, vücudum hiçbir lüksü aramayacak kadar yorgun. Saatler boyunca oluşan psikolojik yorgunluk, günlerdir yapılan işkence, acıların sonunda fiziki bitkinlik, açlık ve uykusuzluk; beton zemini yumuşak bir yatak gibi gösteriyordu bana. Sabaha fazla vakit kalmadı. Yarının neler getireceği meşgul ve beni neler bekliyor onu da bilmiyorum. Sağ kolumu yastık yaparak ıslak betonun üzerine uzanıyorum. Yer buz gibi soğuk, uyumak tehlikeli de olsa uyumalıyım! Bildiğim sureleri okuyor ve dua ediyorum: "Allah'ım beni kendinle meşgul et ki, bu betonun soğukluğunu duymayayım ve sertliğini unutayım. Şu sert betonu bana yumuşak bir yatak kıl.

Ey! tek olan ve âlemlerin yaratıcısı Rabbim; beni meşgul et ki, seninle olayım, bu korkunç durumdan kurtar, benim için kurulan tuzakları tersine çevir. Beni senden başkasına muhtaç etme, huzur ve güvenle kuşat. Senin yolunda sevginle, hoşnutluğunla rızanı kazanmam için bana mücadele gücü var. Rabbim; bana ve arkadaşlarıma sabır ve dayanma gücü ver. Bizleri koru ve gözet ki, düşmanların hüsrana uğrasınlar. Kendimi sana teslim ediyorum. Beni koru Allah'ım."

Kapının, tüyleri diken diken eden soğuk ve kulak tırmalayıcı sesiyle uyandım. Kapıyı açanın dediğine göre, saat sabahın 09.00'u, hayret ettim. Sanki sıcak ve kuru bir yatakta yatmış gibi zindeyim, Rabbim dualarımı kabul etmiş olacak... Aradan bir süre daha geçmişti, hücrenin kapısı yeniden açıldı.

- Yunus Meral
- On numaralı hücre.

Nefret ettiğim o demir kapı olduğu gibi açıldı.

Karşılarında ezik, yorgun, bitkin ve tükenmiş bir adam bekliyor olmanın inancı içinde içeriye girdiler ama hepsi şaşırıldı. Beni gayet zinde görünce, gözleri hayretle açıldı. Ben mağrur bir eda ile hücreden çıkıp duvarın dibine dikildim. Yalnız ayaklarımın üzerine basamıyorum. Her zamanki gibi ellerindeki maskeyi yüzüme taktılar.

- Yürü bakalım

İki kişi koluma girip sürüklercesine yürütüyorlar. Bastıkça ayaklarım sızlıyor. Sağa dön... Sola dön... Dikkat merdiven var. Dönüşleri ve merdivenleri sayıyorum. Girmem için önümde bir kapı açıldığında anlıyorum ki, başka bir yere geldik; çünkü basamak sayıları ve dönüşler eskisine rağmen uzadı. Yüzümü yalayan sıcak havadan anlıyorum ki, burası işkence odası değil. Kibarlaşmaya çalışan ama ne kadar kibarlaşmaya çalışsa da hainliği, kalleşliği ve kabalığı gizleyemeyen bir ses tonu.

- Kim dedi size bu çocuğun gözlerini bağlayın diye. Salak herifler... Çabuk açın gözlerini...

Gözlerimdeki bağı çıkardılar. Hepsi de rol yapıyor.

- Otur şöyle bakalım.

Günlerce süren işkence, hayvana bile reva görülmeyen uygulamalar, ıslak betonda uyumaya mecbur bırakılışım ve günlerce bilerek aç bırakılışım. Ve şimdi de oturmam için gösterilen yumuşak koltuk. Şaşkın bir vaziyette koltuğun ucuna oturuyorum. Emanet bir oturuş. Sigara paketini uzatıyor.

-Yak bakalım bir sigaramızı.

Sigara paketi yarisına kadar boşalmış ağzını da olduğu gibi açmış. Sanki eli açık birisi olduğunu ispatlamaya çalışıyor.

Ben soğuk bir tavırla:

- Sağ ol içmeyeceğim.
- İç be kardeşim.
- Israr etmeyin, içmek istemiyorum
- Bak aslanım, bizim de göğsümüzde imanımız var. Biz de bu vatanın evladıyız, biz de milliyetçiyiz. Fakat sizin yaptıklarınızı doğru bulmuyoruz. Yanlış ve pis işler yapıyorsunuz, ne yaptığınızı farkında değilsiniz. Özellikle sen; iş yerine gittik, koca fabrika var. Bu işlerle niçin uğraşıyorsun anlayamıyorum, gidip o güzelim işle uğraşsana.

Müdahale etmek zorunda hissediyorum kendimi.

- Biz hiçbir zaman pis işler yapmadığımız gibi sizin kafanızda şekillendirdiğiniz o pis işlere katılmaya da ahlakımız müsait değil. Ben ulvi bir davanın mensubuyum, eğer davamın fikirleri suç ise bana bunun izahını yapın. Buraya getirdiğiniz insanlara, insanlık dışı işkenceler yapıp, bizi zorla suçlu ilan edin, ondan sonra da kalkıp insanlıktan, dürüstlükten ve ahlaktan bahsedin... Bilmem bu ne derece inandırıcı olur.

- Bak aslanım; seni buraya getirdik, istiyoruz ki, sana iyilik edelim. Böyle dik kafalılık etme, iki çocuğun var, o çocukları düşünerek sana iyilik edelim dedik. Seninse yaptığına bak...

- Nasıl bir iyilik bu?

Gerçekten de şaşırdım. Adamlar bana üç günden beri meğerse iyiliğim için işkence yapıyorlarmış da benim haberim yok ve ben onlara nankörlük ediyorum.

- Şimdi beni iyi dinle; bak tekrar söylüyorum, senin için değil, iki çocuğun için yapıyoruz bunu sana..

- Üzerime zorla verdirdiğiniz ifadeler ne olacak?

- Dediğin ifadeleri değiştiririz, iki veya bilemedin üç sene ceza alırsın o da yakalattığın silah için tabii.

Hayretim daha da arttı.

- Nasıl olacakmış bu?

- Gayet basit. Vereceğin ifade şu: **“Ben Gençlik Kolları Başkanyken şu... Şu... Bellerinde silahla partiye geliyorlardı**

Ben onlara burası siyasi bir parti, gelmeyin, başımı derde sokacaksınız. Onlarsa; bizim can güvenliğimiz yok, taşımak zorundayız diyorlar. Ben bu silahları bunlarda görüyordum ama dışarı atmaya yetkili değildim.”

- Vereceğin ifade bu kadar.

- Siz partide arama yaptınız mı?

- Yaptık.

- Herhangi bir suç aleti buldunuz mu?

- Sana hesap mı vereceğiz?

- Estağfurullah, sizden hesap soruyor değilim. Ama onların silah taşıdığını görmedim. Sizin söylediğinizi kabul edersem şayet, o tarihte onların silah taşıdığına şahitlik etmiş olacağım. Görmediğim şeye nasıl şahitlik ederim!

O tarihte ve sonrasında bu silahla cinayet işlendiğini söylediniz. Hatta işkence ile beni de bu suçları kabule zorladınız... Şu halime baksanıza.

- Ulan sen kurtulmak istemiyorsun anlaşılan. Yemin ederim seni asarlar. Senin gebermen umurumda bile değil, ben çocuklarını düşünüyorum.

- Çocuklarımı mı düşünüyorsun? Çocuklarımı düşünen bana işkence yapar mı? Hem bir işkencecinin çocuklarımı düşünmesini istemiyorum. Çocuklarım ölsünler daha iyi. Kendimi kurtarmak pahasına da olsa asla böyle bir şeyi yapmam.

- Ulan sen asılmaktan kurtulsan bile en az müebbet yiyeceksin, kabul et de kurtulup git.

Şerefsizce yaşamaktansa, şereflice bir ölümü tercih ederim!

Bu kelimeler sanki ona bir ok gibi saplandı. Yerinden fırlarcasına:

- Alın götürün şu köpeği...

Zincirlerinden boşanmış köpekler gibi üşüştiler başıma. Yaka, paça dışarı çıkartıldım. Bir taraftan tekme, tokat, bir taraftan hakaretlere maruz kalıyordum. Hücreme bir çuval gibi atıldım.

Bu benim için bir zaferdi. Günlerce işkence yaptıkları halde istediklerini alamamış ve şimdi işi uçkâğıtçılığa dökmüşlerdi. Alçak adamların oyununa bakın ki, çocuklarımı düşünüyorlarmış, Müslüman bir insanın, yoğun evlat sevgisinden yararlanarak konuşturmak istiyorlar beni. İçinde bulunduğum o kadar olumsuz olaylara rağmen bu son olanlar ruhumu dinçleştirmiş, büyük bir moral toplamıştım. Kokuşmuş zihniyetin uşaklarının son haline gülüyordum. Ellerindeki bütün imkânları kullanıyor ama benim irademi sökemiyorlardı. Çılgına dönmüşlerdi.

Zaferin sevinci yüreğimden taşıyor. Sonunda hapisane bile olsa onların adice oynadıkları oyunlara düşmedim. Yüreğimde oyunlarını bozmanın sevinciyle, düştükleri duruma iyice gülmek geliyor içimden. Keşke suratlarına karşı bir kahkaha atabilseydim. Bu olaydan sonra, hücre bile gözüme güzel görünmeye başladı. Sanki hücreme yaptıkları işkenceleri görmemiş olarak ve düştükleri adi duruma gülerek onlardan intikam alıyordum.

Hücre meğer insanın içindeymiş. Bu hadiseden sonra bir cendere gibi düşüncelerimi sıkarak beni boğmaya çalışan bu daracık yer, şimdi yaralı bir komutanın, kazandığı zaferin tadını çıkardığı bir otağ gibi. Ey zulüm... Her şeye rağmen ayaktaaym. Bütün hücre

relerim, sana isyanın hazzını yaşıyor. Al gel, o kanlı hançerini ve sapla imanla katılaştan vücuduma! Niye şaşırдын.. Zavallı zulüm. Kanlı gözlerinle hasretin ıstırasında çelikleşen bünyemin her darbeye yeniden dirilişine şaşırma! Bak, ant içiyorum! Bir gün... Mutlaka bir gün hücrelerde filizlenen kinim, kinimiz belki bir akşam vakti, belki şafakla kapını çaldığında...

Duygularım, alaylarım, kendi kendimle konuşmalarım, telaşlı ayak seslerinin hücremin önünde aniden kesilmesiyle bitiyor. Kim bilir şimdi nereye gideceğim, nelerle karşılaşacağım, düşünceleri yavaş yavaş benliğimi sarmaya başlıyor. Fakat korkmuyorum; ama hazırlanan bir avcı gibi gözlerimi zar zor görünen hücre kapısına dikeyyor, dimdik ayakta içim rahat bir şekilde bekliyorum. Çünkü artık zulmün o zalim yüzünün çaresizlik içinde Hakk'a boyun eğişini gördüm. Artık ölsem de gam yemem diye düşünüyorum. İçimi garip bir sevinç kaplıyor.

- Yunus Meral hazırlan!
- Duvara dön lan..

Dışarı çıkıp alaylı bir yüzle gelenlere baktığımda adamların yüz ifadeleri birden geriliyor ve kolumdan tutarak sert tavırla du-

vara döndürmeye çalışıyorlar. Ben, bu hareket karşısında direniyor, bir vücut hareketiyle ellerinden kurtuluyorum ve lakaytça kendi kendime duvara dönüyorum. Ağızlarında bazı hakaretimiz laflar geveliyorlar, aldırmiyorum. Daha önceleri neden bu kadar soğukkanlı olmadığımı hayıflanıyorum. Gözlerimi bağlıyorlar ve ikisi iki taraftan kollarıma giriyorlar.

- Haydi, yürü bakalım.

Alışılmışın dışında pek bir şey yok. Fakat yürümeye başladığımızda diğer günlere rağmen adamlarda bir yumuşama olduğunu seziyorum. Bu sezgi bana yeni bir direnç veriyor. Yüce bir ideale inanmış insanın kolay kolay eğilip bükülmeyeceğini anlamış olmalılar. Bir eziklikleri varmış gibi geliyor bana. Zavallılar, iktidar polisi olmanın ne demek olduğunu, demek ancak böyle anlıyorlar ve böyle direnç karşısında kaldıklarında acziyetin hafif sarsıntılı idrakini yaşıyorlar. Basit hesapların basit insanları... İçimden onlara acımak geçiyor.

Benim idealim olan devlet, benim inandığım devletin polisi insana işkence yapmaz. İnsana insan olmanın şeref ve haysiyetini yaşatmanın çabasını sarf eder. Hem benim devletim bana nasıl işkence yapar? Ben ki, hiç bir çıkar, hiçbir makam, paye beklemeden yalnız ve yalnız küfrün karşısında Allah rızası için mücadele etmedim mi? Vatanımın, onun insanların, bayrağımın ruhunu şeytana pazarlamış asi ve zalim ellerin pislik dolu yarınlarda yerlerde sürünmemesi için varlığımı ortaya koymadım mı?

Her şeye rağmen yapılanlara önem vermiyorum. Çünkü bana bunları reva görenler Allah'ıma şükür benim inandığım devletin polisleri değil. Zulmün çarkı beni ezse de, toprağa karışan her damla kanımın bir ülkücünün doğuşuna vesile olacağına inanıyorum. Bu duyguların bir an zıpkın gibi gelip geçişinde göğsüm sevinçle doluyor, dudaklarımdan bir dua dökülüyor.

Fazlaca sağa sola dönmeden, dolaplara, duvara çarpmadan merdivenleri çıkıyorum. Yine değişik bir yere götürüldüğümü anlıyorum. Fazlaca endişelenmiyorum. Artık yolun sonuna yaklaştığımı farkındayım; bu yapılanların oyunun son perdesinin varyasyonları olduğunu biliyorum. Son yorgunluğum bunlar; ama, vahşetin kanlı

yüzünü yakından görmek, onları tanımak, onların yüzüne karşı konuşmak düşüncesi acı da olsa bana gizli bir haz veriyor.

- Dur, duvara dön.

Biraz bekledikten sonra beni getirenlerin biri, kapıyı çaldı ve içeri girdi. İçeride konuşmalar oldu; ama, ne konuştuklarını duymadım, bir kaç dakika sonra dışarı çıkarak beni içeri soktu.

- Açın gözlerinizi.

Gözlerim açılıyor. Sert bir ses, hemen askerine emir veren komutan edasıyla bağırıyor. Oysa benim gözlerim daha ışığa alışmadı bile...

- Saygılı ol ve sorulara doğru cevap ver.

Hayretler içerisindeyim... Yirmi beş metrekaare bir yer düşünün; içeride iki masa var ve duvar boydan boya polisle dolu. Sanki odanın duvarı sağlam değilmiş de, sağlamlaştırmak için etten payanda oluşturulmuş gibi. Elllerinde ve bellerinde silah ve coplar var. Duruşları, eski Roma gladyatörlerini andırıyor. Hepsinin gözleri üzerimde. **“İşte şimdi yandın aslanım”** der gibi bakıyorlar. Sağ tarafta bulunan masanın üstünde bir daktilo ve bir sivil giyimli polis masanın arkasında oturuyor. Hemen onun yanında ayakta dikilen üç adam, yaşları kırk-elli arası. Gözlerinde kin ve nefret; özellikle ortalarındaki, çok ciddi gözükmeye çalışanı beni aşağıdan yukarı nefret ve aşağılar gibi bakışlarıyla süzüyor.

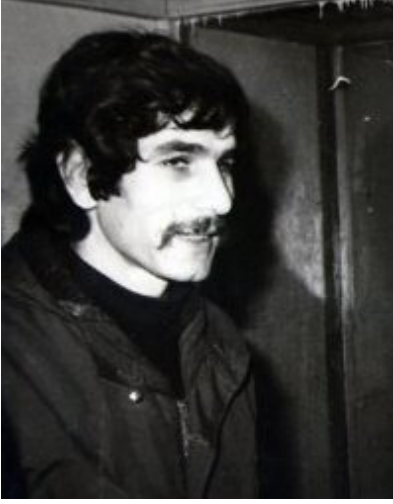
O, bana onmaz acılar çektiren, vicdan fukarası zalim işkenceciler de buradalar ve anlaşılmasız bir suskunlukla beni göz hapsinde tutuyorlar. Bu durumun psikolojik baskı olduğuna hükmediyorum ve dik dik ortada beni süzene bakıyorum.

- Anlat...

- Neyi anlatayım! Yaptığınız işkenceleri mi, kanlı işkence odalarını mı, yoksa sabahlara kadar çılgın kahkahalar atarak...

- Lafı uzatma, nasıl öldürdüğünü anlat

- Benim size anlatacağım hiçbir şey yok. Daha önce anlatacaklarımı anlattım. Yine aynı şeyleri dinlemek istiyorsanız anlatayım.

Ne diye ısrar edip duruyorsunuz, suçsuz olduğumu pekâlâ siz de biliyorsunuz.

Evet... bu sert komutlar yağdırıp, karşısında bir insan olduğunu unutup vahşi bir hayvanı süzer gibi bakıp duran kim?.. Devamlı **"Yaptın, ettin"** sözleri... Emniyet müdürü olabilir mi diye düşünüyorum. Öyle ya 1. şube müdürü bile karşısında hazır olda durduğuna göre...

Birden yumuşar gibi oluyor.

- Bak Yunus, silahın kirli çıktı. Biz olanları biliyoruz, uğraştırıp durma, ya olanları burada tek tek anlatırsın ya da seninle daha çok günlerimiz geçer.

Bir acı tebessüm, dudaklarımda istemeden beliriyor. Sanki birkaç saat evvel fabrikamı, çocuklarımı, evimi düşünen insanlar gitmiş de yerine başkaları gelmiş gibi. Kuklalarının başaramadıklarını başarmaya gelmişler. Yine o kızgınlık rolleri, belki, belki de... Birazdan etrafımda dönmeye başlayıp iman dolu göğüslerinden ve milliyetçi olduklarından dem vurup sahte yüzlerinin ardından bana nutuklar atacaklar. Ama hayır hayır! Ben bunları artık yüzlerinden değil, soludukları nefeslerinden tanıyorum.

ACEMİLERİN BASİT TAKTİKLERİ

Garibime giden de bu hususta konuşmalar devam edip giderken, daktilo başındaki polisin bir şeyler yazıp durması... Tabii ne yazdığını merak ediyorum. Bu merakım biraz sonra gideriliyor... Benden olumsuz cevaplar alan adam, sanki olumlu cevaplar almış gibi daktilo yazana olayları anlatıp dikte ettiriyor. Hemen itirazda bulunuyorum, aldırıyor. Oralı bile değil. Üstelik ağzından salyalar saçarak bağırıp işine karışmamamı istiyor. Hayretim daha da artıyor... Bu yazdırılanlar bir insanı rahatlıkla ipe gönderebilir. İtirazıma sağır kalan adamın tutumu karşısında etten duvar oluşturan polisler içinde, üzülenler olduğunu fark ediyorum. Demek ki hâlâ bunların içinde insaf sahibi insanlar kalmış.

Tahammülüm kalmıyor.

- Boşuna yazmayın, yazılanların hiç birini imzalamayacağım, çünkü benim söylediğim hiçbir kelime oraya geçirilmedi. Zorla imzalatmayı düşünüyorsanız nafile... Dilediğinizi yazın. Beni öldürür, ondan sonra kalemi elime tutuşturup kendiniz imzalarsınız.

Bunların hepsini bir çırpıda söylüyorum. O çılgın, histerisi tutmuş manyaklar gibi bağırıp çağıran adam, bu sert, kararlı sözlerim karşısında bocalıyor.

- Yunus doğru konuş..
- Ben kendimi bildim bileli doğru olandan ayrılmadım, ayrılmayacağım da.

Bu sinirli tavrım karşısında birinci şube müdürü üstüme yürüyerek aklı sıra korkutmaya çalışıyor.

-
Yunus saygılı konuş, karşıdaki cumhuriyet savcısı Muhittin Cenkdağ..

Bu ismi hemen hatırlıyorum, hem de çok iyi... Daha önce çok duyduğum bir isim. Ülkücülere hayali suç üretmekle meşhur olmuş bir savcı..

Bir savcı sorguya katılamaz değil, ama böyle bir sorguda bulunamaz. Hani insan hakları, hani hukuk(!)'un üstünlüğü? Nerede insan haysiyet ve şerefi? Niçin susuyorsunuz. Demokratlar! Yoksa kadehlerinizin ardında asimilasyona mı uğradınız?

Bu insanları tanımak, zihniyetlerini öğrenmek cesaretimi artırıyor. İnsan; zalimlerin bu dar çerçevedeki başını iyice analiz edince, bütün. ezilmişliğini onun

sırtına vurarak, zulmü topyekûn yok etmek için daha güçlü, daha dirençli oluyor. İşkencenin bir işe yaramadığını, bunlarla Ülkücülerin yok edilemeyeceğini, hatta daha güçlü bir şekilde direneceğini göstermem gerekiyor, bu işkenceci başına.. Evet, kuzey rüzgârlarıyla beyni donmuş beyinsize mutlaka göstermem gerekir.

Ne yazarsanız yazın imzalamayacağım.

Sesi istediğini alamamanın hırçınlığı içinde, savcı M.C. müdahale ediyor.

- Yunus dediklerini yazacağız. Şimdi sorduklarıma cevap ver.

Daktiloda oturan polis, savcının bir el işaretiyle, kabul etmediğim ifadeyi çıkarıp daktiloya yeni bir kâğıt takıyor. Hareketleri küfür eder gibi.

Kimliğim vs. yeniden yazılıyor.

- Silah kimin?
- Benim!
- Kimden aldın?
- Yakalatmadan üç gün önce aldım.
- Nasıl vurdun?
- Vurdun dediğiniz insanı tanımıyorum

Yüzünde kurnaz bir ifade beliren savcı kâtime dönüyor;

- Yaz...sanığa soruldu.. **“O tarihte kendim silah kullanmadığım gibi silahı kimseye de vermedim.”**

- Savcı bey **“Ben silahı üç gün önce satın aldım. O tarihte bende değildi ki, başka kimseye vereyim. Bu ifadeyi değiştirin, zira söyleyeceklerimi yazacağınızı söylemişsiniz.”**

- **“Fark etmez, bir şey değişmez”** başka bir olaya geçiyor ve M.C. sorduğu diğer olaylara ilişkin ifadelerde de hep aynı kurnazlığı yapmaya çalışıyor. Zaten bu şeytanlığı düşünmese o kâğıtları daktilodan çıkarttırır mıydı? Bir anda sinirlerim geriliyor, sesimi yükseltiyorum.

- Bu yazdıklarınızı da imzalamayacağım!.. Yine kendi isteğiniz doğrultusunda kelime oyunları ile ifade yazıyorsunuz. Değişen ne oldu?

Adam bön bön yüzüme bakıyor. Neden sonra...

- Bak, bizi zora başvurmaya mecbur bırakma.

Gözleri üzerime takılıyor. O zaman anlıyorum ki, yapılan bütün işkenceler bu adamın kontrolünde yapılmış. Bakışları ayaklarıma gidiyor. O anda bir şey yapamamanın ezikliğini yaşadığı ayan beyan ortada. Hırsla başını geri çeviriyor, yenilgi... Zaferimi bana acıyan polislerin gözlerindeki gülümsemeden anlıyorum.

- Zora başvurmanıza gerek yok. İşkencenin en âlâsını gördüğümü anlatmak için, yara-bere içinde olan ayaklarımı işaret ediyorum. Ama o görmemezlikten geliyor.

- Sana kimse bir şey yapamaz, burası hukuk devleti(!)

Hayret ki, hayret.. Savcının bu lafları bana bütün işkencelerden daha ağır geliyor. Gerçi söylediklerine kendisi de inanmıyor ama yine de büyük bir pişkinlikle hukuk devletinden dem vuruyor.

- O halde söylediklerimi yazın. Aksi halde hiç bir kâğıdı imzalamam.

Diğer iki siville fısıldaşıyorlar. Konuştukları umurumda bile değil, gerçekten ölmeye hazırım. Onların çaresizlik içinde fiskos yapmaları bana güç veriyor. Daha bir dik durmaya çaba sarf ediyorum. Mağlûbiyetleri yaralarım merhem oluyor.

Dünya var oldukça zalimler ve onların zulümleri elbet olacaktır ama bunlara rağmen hakkı haykıracak yiğitler de olacaktır. En önemli mesele haklının fiziki yıpranmasına aldırmaksızın ayakta kalmayı başarmasıdır. Hep böyle olmadı mı? Bir Bilal-i Habeşî (r.a) Bir Hz. Yusuf (a.s.) aynı yoldan geçmediler mi? Sonuç... Hakk'ın zaferi... Zaten böyle olmasaydı dünya yaşanmaz bir hal almaz mıydı? Medeniyetler kurulur muydu?

Bunları o ahval içinde düşündükçe acılarım, sızılarım sanki uçup gidiyor. Hafifçe gözlerimi kapıyorum ve derinden bir Allah çekiyorum. Ruhum birden dinleşiyor.

Yeni bir savaşa hazırım, ey ulular ulusu Allah'ım, sana sonsuz şükürler olsun. Bana karşımdaki insan kılıklı zavallı vahşilerin ne kadar korkak ve aciz olduğunu gösterdin.

- Tamam, fark etmez senin söylediklerini yazacağız.

Artık ben ne söylersem onu yazıyorlar. Tek güvindikleri nokta işkenceyle aldıkları ifade. Neler yapmışım, neler yaptırmışım. (!) İşte o ifadeler onları biraz olsun rahatlatıyor ve bundan huzur duyuyorlar. Onun için söylediklerimi yazmayı kabul ediyorlar.

Günay Uslu dememiş miydi;
“Kabul et yoksa ya idamsın ya en az müebbet alırsın.”

Emeline ulaşamamış bir sadist gördünüz mü hiç?.. Ben bunu o gün orada gördüm. Yanımda öyle küçülmüşlerdi ki, birbirlerini suçlarcasına bakışıp duruyorlardı. Özellikle savcı hüsrana ve hırs içinde oynamış hırçın, kıskanç bir çocuk gibi polisleri bakıp duruyordu. Belki de benim kararlı tavrımın hesabını onlardan soracaktı. Öyle ya; ben ki katil! Cani! Ben ki, vatan haini! Bölücü, yıkıcı anarşistim! Bu hukuk devletinin saygın savcısının huzurunda suçlamaları kabul etmemiştim!

Ayaktayım! Dimdik! Gözlerimi odada bulunanların üzerinde tek tek gezdirmeye başlıyorum. Birkaç polis sevinç içinde, sanki beni alkışlar gibi kaçamak bakışlarla hallerini anlatıyorlar. İşkenceciler ise; hayret ve panik içinde gözlerini benden kaçırmaya çaba sarf ediyorlar. Bazıları ise korktuklarını giz-

leyemiyorlar. Onları... Evet, onları çok iyi tanıyorum ve inanıyorum ki, utançları bir gün onları korkunç sarsıntılar içinde alt-üst edecek. Belki de vahşi naralar atarak kırdıkları ayakların dibine çöküp, kemik dilenen köpek misali af dileyecek.

İfadem bitiyor. Savcı **“Götürün”** komutunu **“Suratından düşen bin parça”** deyimine uygun yüz hatları içinde veriyor. Çıkıyorum... Zalimin mantığı olmaz kuralına uygun olarak, götürenler aynı polisler ve onları görmeme rağmen yeniden gözlerimi bağlıyorlar.

Bir müddet yürüdükten sonra polislerden biri, laf olsun da ne olursa olsun gibilerinden **“Sakın paçayı kurtardım sanma, bu adamlar seni rahat bırakmazlar”** diyor mekanik bir sesle. Cevap vermeye bile gerek duymuyorum. Sanki kendileri adamlardan değiller...

Hücreme girdiğimde üzerime tatlı bir rehavet çöküyor. Bundan sonra bana ne yapabilirler ki... Yeni bir zafer daha kazandım. Hücrenin köşesine gidiyor ve çömelerek oturuyorum. Gözlerimi kapatıp, o üç sivil giyimli şahsı gözümün önüne getirmeye çalışıyorum...

...Demek savcıymışlar... Yüzlerinin şeklini hatırlamaya çalıştım ama bütün çabama rağmen tam olarak çıkaramadım. Gözlerimin önünde sadece yenilgiye uğramış bir yüz belirdi...

Vatanım... Canım, seni seviyorum. Hücrenin karanlığı, bu vahşet ve canavar suratlar, senin sevgini yüreğimden çıkaramayacaklar. Sana söz veriyorum...

VE SON GÜN

Son gün diyorum; çünkü ortalıkta dolaşan polislerin tavırları değişmiş, istediklerimi anında karşılıyorlar. Açıkça görülen bu değişiklik, iyi şeylerin olacağına işaretledi. Gitmemiz çok yakın demektir. Gitmek... Bu işkenceden kurtulmak... Bunu düşünmek bile güzeldi. Gitmek... Ama nereye?.. Neresi olursa olsun **“Kabulüm”** diyesi geliyor insanın.

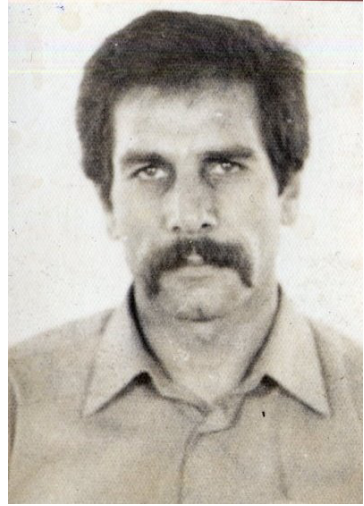
Öğleden sonra bütün kapılar büyük bir gürültüyle açılmaya başladı. Hepimizi dışarıya çıkardılar. Elimizi, yüzümüzü yıkadık. Arkadaşların gözlerinde bir şişkinlik vardı. Hepimiz çevremize soran gözlerle bakıyoruz.

Sordum

- Memur bey nereye gidiyoruz?

- Bilmiyorum. Hele siz bir temizlenin, üstünüzü başınızı düzeltin.

Polis her ne kadar gizlese de biz, olacakları tahmin edebiliyoruz. Polis sorgusu genelde mahkemede sonuçlandığına göre, bizi de mahkemeye götürecekler. Bir taraftan buradan kurtulmanın sevincini yaşarken, diğer taraftan sonumuzun ne olacağını merak ediyordum.

Herkes dünü unutmuş birbirine gülümser bir yüzle bakıyordu. Dün birbirini Suçlayanlar, şimdi kucaklaşmaya can atıyor. Dışarıdaki birisi için bu durum garip ve saçma gelebilir ama aynı işkencenin çarkları dışında öğütülen bizler, birbirimizi çok iyi anlıyorduk. Bu durumun anlaşılması, aynı bizim gibi işkenceye tabi tutulmaya bağlı.

Öyle bir psikoloji içindesiniz ki; bitik zavallı bir insan gibi olursunuz... Önce buna inandırırılar, ondan sonra falaka ve elektrik. Zorla alınan bir ifade suçlamak değildir, hepsi bu idrakte ve doğrudur da onlar için. Hâşâ Allah'ın iki olarak kabul ettirildiği bir ortamda, işlemediği suçu arkadaşına veya kendisine yüklemesi hiç de anormal bir hadise değildir. Yukarda işkenceyi her ne kadar anlattımsa da, size sadece ifade edebildiğim kadarını anlattım. Şuna inanın ki her ne kadar mükemmel bir ifadeyle de anlatsam, yine de eksik kalacaktır.

Toplu olarak üst kata çıkarıldık. Sırtımız duvara gelmek şartıyla duvarın dibinde tek sıra olduk. Nedenini sorduğumuzda, toplu olarak resmimizin çekileceğini söylediler. Tam itiraz edecekken birdenbire flaşlar patlamaya başladı. Karşımızdaki büyük masanın arkasına saklanmış olan gazeteciler, bizim bu anlık şaşkınlığımızdan faydalanarak ortaya çıktılar ve istedikleri şekilde resim çekmeye başladılar. Resim çekimi bittikten sonra 1. Şube Müdürü, gazetecilere hakkımızda birtakım suçlayıcı açıklamalarda bulundu. 1. Şube Müdürü bir meydan savaşı kazanmış gibi soru soran gazetecilere kazandığı savaşı bütün ihtişamıyla(!) anlatıyordu. Hazırladığı senaryoyu okuyordu. Bu sinsi, kurnaz ve korkak kumandanı bilmeyenler bu savaşın plâncısı ve tatbikçisi kendisini sanırlardı. Oysa bu alçağın, işkence yaparken resmi çekilmeli ve insanlık adına dünyaya ilân edilmeli idi. Ama ne yazık ki basın mensupları da o adamın anlattıklarına inanıyorlardı, üzücü olan tarafı da maalesef buydu. Hatta bu işkenceden daha utanç verici bir durumdu.

Bir insanda psikolojik bir bozukluk olmadıktan sonra bir suçu, hele işlememişse **“Ben yaptım”** diyerek kabul etmesi mantık dışı bir olaydır, gerçek hukuk da bunu böyle kabul eder. Namus veya **“Ben”** davası uğruna suç işleyen insanlar bile ilk etapta suçu reddeder ol-

duğundan dolayı suçsuzum da der. Suçlu olduklarını bir türlü itiraf etmezler. Elde böyle bir gerçek varken; siyasi maksatla suç işlemekle itham edilen bizler, suçu kabul etmemizin akılla bağdaşır bir tarafı var mıdır bilmem ki? Kendini suçlayan bir insanın deli olması lazım ki, delinin de cezai ehliyeti yoktur. Bilen bilir, bizim nasıl işkence gördüğümüzü. Biz sağlıklı insanlarız ve bize işkence edenler hasta insanlardır. Ama toplum da bunu bilir de, niçin bizleri hâlâ suçlu olarak görür buna aklım ermiyor.

Gazetecilerin işi neredeyse bitmek üzereyken, değişik değişik profilde resim çekiyor ve kendi zihniyetine göre müdürün anlattıklarını kaleme alıyorlar. Kim bilir yarın ne büyük puntolar atarak, bizleri birer canı olarak kamuoyuna tanıtacaklar. Ne gariptir ki milletimiz de bu saçmalıklara inanacak, bizleri canı olarak bilecek ve tanıyacaklar. Hukuk'u ölmüş bu milletin... Kim bilir belki de yanıliyorum. Milletim bu saçmalıklara inanmayacaktır. Yalnız şunu itiraf edeyim. Dün nerede bir polis vurulsa, nerede bir asker öldürülse acısını taa yüreğimde duyardım. Tıpkı ülküdaşımın şehadetinde duymuş olduğum acı gibi... Oysa şimdi vatandan, milletten bahseden, çevremde dolaşıp duran bu sahtekârlar, dün sokak ıssızlığında sinen bir korkak iken, bu gün birer kahraman oldular... Ve biz vatan haini! Dışarıda, biz bu milleti savunurken, bunlar sıcak yatağında, karısının koynundan çıkmazken, biz tek tek şehit düşmekteydik, bu genç yaşlarımızda. Ve biz bu gün vatan hainiyiz bu kahramanların gözünde.

Kelepçe kollarıma ilk defa oturuyor. Nedense, bundan utanmıyorum, çünkü suçlu değilim ve arabaya dolduruluyoruz. Çevrede ve arabalarda bir hayli polis var. Özel plakalı bir murat arabanın içindeyim. Silahlar üzerime çevrilmiş. Önde ve arkada koruma timi. Gayrettepe'den yola çıkıyoruz. Dışarıya, yıllarca hasret kalmış bir insan gibi bakıyorum. Nedense İstanbul'u ve insanlarını özlediğimi hissediyorum. Evlere, caddelere insanlara hasretle bakıyorum ve içimdeki ses **"İyi bak buraları bir daha göremeyeceksin"** diyor bana. Buralardan ayrı kalmak ürpertiyo beni.

Araba büyük adliyenin önünde durdu. Arka kapıdan içeriye alındık. Arka kapıya yürürken insanların alışık olmadığı bakışlarını

üzerimde hissediyorum ve o zaman sıkılıyorum. Güven vermeyen bir bakış bu bakışlar. **“Daha sonra hep bu bakışlarla karşılaşacağım.”** Bir polis yanıma yaklaşarak hayretler içinde konuşuyor. Söylediklerine ben de şaşıyorum ve düzenin adaletine bir kere daha lanet okuyorum. Polisin söylediğine göre bizim tutuklanma kararımız 19.00 haber bülteninde tv’de verilmiş. Hâlbuki biz daha yeni adliyeye gidiyoruz, hâkim yüzü bile görmedik. Bu durumda biz hâkim karşısına çıkmış, sorgulanmış, suçlu bulunmuş ve tutuklanmışız, gerçekten de hayret edilecek bir durum.

Saat 19.20’de mahkeme salonuna alınıyoruz. İçerisi oldukça kalabalık. On’a yakın eli silahlı adam var, polis ve asker karışık halde. Bir hâkim ve bir bayan sekreter, ön tarafa diziliyoruz. Daha önceden karar verildiğine göre bu bir formalite olmalı. Hâkime bakıyorum. Yüzünde, hukuka karşı utanmasını arıyorum ama bulamıyorum. Arkada duran birkaç komiser ve polis, arkadaşları tehdit ediyorlar.

“Şubede imzaladıklarınızı kabul etmezseniz sizi şubeye geri götürür işkence yaparız ve bu sefer daha beterini yaparız” diyorlar. Tabii, bu tehditlere aldırın yok.

Hâkim ilk sorusunu sormuştu ki, ortalığı bir işkence feryadı kapladı. İşkenceye ilk tepkimizi gösteriyoruz. Hâkim de şaşırır gibi, bunu beklemiyor olmalı. Hepimiz bize yapılan işkencenin tespiti için adli tıba gönderilmemizi istiyoruz. Aksi halde ifade vermeyeceğimizi belirtiyoruz. Hâkim bizi adli tabipliğe göndereceğini söyleyince ifade veriyoruz. İfadeler bittikten sonra adli tıba götürülüyoruz. Fakat burada bir kepezelik... Polisler gözümüzün önünde doktora baskı yapmayı deniyorlar. Bu baskılar neticesinde kısmi raporlar veriliyor. Ne yazık ki bu raporlar mahkemeye verilecek diye polisler topluyor ve daha sonra imha ediyorlar. Diyeceksiniz, **“Verseydiniz”** ama ne

yazık ki bizim elimizde değildi. Neticede; mahkemenin verdiği karar 19.00 haber bülteni doğrultusunda 9 kişinin tutuklanması şeklinde sonuçlandı. Ne gariptir ki, bizim tutuklanma kararımız mahkemede değil de, şubede verilmişti!

Herkeste bir meçhul yolculuğun sessizliği var, kelimelerde tutuklanmış sanki ve tebessümlerde tutuk. Yüreklere buruk bir acı, dışarıyı son bir özlemle seyrediyoruz, biliyoruz ki burası bizden, biz de buralardan çok uzağız artık. İnsanlar bir yıldız gibi uzak geliyor bize. Şehrin ışıkları da ölgün. Bizden, saklamak istiyor İstanbul'u. Birbirimizin yüzüne bakmaya cesaret edemiyoruz. Bu dışımızdaki dünyayı tutukluyor her şeyden önce, bütün hakların elinden alınmış, insan sınıfına girmiyorsun. Bunu, dışarıdaki insanlar, binalar, soluk lambalar söylüyor yüreğime. Bir de dışarıyı özlüyorum ve dört tarafı kapalı yer bana cehennem gibi geliyor. Ringin daracık mazgalından İstanbul'un bir güzel akşamını seyrediyorum, deniz akşam kokuyor, iyotlu akşam karası havasını ciğerlerimin en ücra köşesine çekiyorum. Kim bilir bu havayı belki de hiç solumam ve yıllara saklayarak o dört duvar arasında gizliden gizliye İstanbul'u solurum. Hiç bir şeyi düşünmüyorum şu an. Bir ölünün hissetmezliği var üzerimde. Ellerimdeki kelepçe Azrail'in kaskacı gibi, demirin soğukluğu ciğerime işliyor. İstanbul'un akşamından başka her şey tutuklanmış, kâinat bile nefes almıyor, bir İstanbul hariç... Arkadaşlara bakıyorum, sanki onlar da benimle birlikte kendilerine bir soluk İstanbul soluyorlar. Onlar da yıllara saklayacak. Nedense omuzlarında bir çökmüşlük ve yorgun yüzlerinde bir düşünce görüyorum. İçimdeki burukluğa rağmen benim böyle olmamam lazım diyorum. İstanbul akşamına son kez bakıyorum ve karanlığını içime hapsederek, kendime geliyorum. Yine de her şey bana tutuk geliyor. İnsanlar bizden habersiz, kendi hallerindeler. Kim bilir onlar da kendi içlerinde tutukludurlar belki. Yüreğimin bir köşesinde adaletin fazla gecikmeyeceğini uman gizli bir sevinç var.

İşte böyle başlıyor tutukluğun umudu ve bir türlü hüsrana uğramıyor.

Doğru yol alıyoruz. İşte İstanbul'u bir akşamın alacasında, ringin küçücük deliğinden seyrederek bıraktım ve İstanbul gözümde hep akşam alacalığında kalmıştır. Belki şu an bile bir akşam vaktidir İstanbul'da. İstanbul, akşam ve ben; doğacak sabahı beklemekteyiz.

İKİNCİ BÖLÜM

Evet... Her zaman içimde kanayan bir yara olmuştur cezaevleri. Ana'dan, baba'dan, yâr'dan ayrı düşenlerin yeri. Adını her duyduğumda yüreğimi yakan cezaevi. İlahi takdire tevekkül edip, kadere inanmanın hazzını bir kere daha duyuyorum. Dün adını her duyuşumda yüreğimi buruk bir acı, vicdanın sesini duyunca da sabırlar dilediğim bu han'a, şimdi ben yolculuk ediyorum. **"Allah'ım senden dileğim odur ki; beni, eş, dost, ana, baba yüreği yakanlardan etme. Senin rızan için göstereceğim tevekkülü üzülen gönüllere de ihsan et."**

Ringimiz, ağır ama heybetli ve imtiyazlı bir kaplan gibi Balkanların ve ülkenin en büyük cezaevi olan Sağmalcılar cezaevine doğru yol almakta. Az sonra da bu ürperdiğim yere girdim. Hürriyeti bir küre büyüklüğünde mazgal deliğinden seyredebilmek için, arkadaşlar birbiriyle yarışıyordu. Son kez de olsa hürriyeti teneffüs etmek güzel bir şey olmalı. Aynı hevesleri ben de duymadım desem yalan olur. Etrafı Bizans'ın muhteşem surlarını andıran surlarla çevrilmiş, gözle görülen sadece beton yığınları ve yüksek sütunlarla çevrilmiş olan yüksek duvarlardı.. Bir de metrelerce yükseğe yerleştirilmiş nöbetçi kuleleri. Sanki Misak-ı Milli sınırlarını koruyan bu kuleler, insanüstü bir varlıkmuşçasına dev projektör gözlerle donanmış. Sevgi ışığı yerine korku ışıkları saçıyor. Nedense insan korkuyor bu gözlerden. Zaten, gözler kimin üzerine dikilmişse bilin ki, o adam tehlikede. Burası uzaktan heybetli bir canavarı andırmakta. Gözleri ışık saçan bir canavar. Buralar için Necip Fazıl'ın söylediği bir şiir geldi aklıma.

“Buradan insan mı çıkar yoksa tabut mu?” Bunu zamanla anlayacağız. Hülâsa üstadın şu beyti aklıma geliyor: **“O dem perdeler kalkar, perde iner/Azrail’e hoş geldin diyebilmekte hüner”**

Ringimiz sıkı tedbirler altında büyük bir kapının önüne yaklaştı ve ikişer ikişer aşağıya inmemiz emredildi. Ringden inerek sıkı güvenlik altında içeriye girmeye başladık. Bir kale kapısını andıran bu kapıyı birçok yerde duymuştum, girişi han kapısıdır ama çıkışta didik didik aranan bir yer olur. Namert yer! Bu söze muhatap olabileceğim aklıma bile gelmezdi. Acaba çıkışında bir han kapısı kadar büyük mü olacaktı? Kim bilir belki de olduğu gibi kalacaktı. Zira oynanan oyun da büyüktü ve oyunun kurallarını bu güne kadar hep onlar koydu. Hem daha muhakeme olunmadan karar verilmişti. Oyun açıktan oynanmıştı. Kalbi, İblis’e eş olan, vatan hâlini, din düşmanı 1. Şube Müdürü G.U. denen Ülkücü katillerinden olan bu zat idam tezkeremi yüzüme karşı okumamış mıydı? Veya en az müebbet hapis cezası almamız için ellerinden gelen her şeyi yapacağını söylememiş miydi? Bütün bunları bir ispata dayanarak söylüyordu. Hayır... Emir belli, işkenceciler ise eğitilmişlerdi. Her şey önceden tezgâhlanmıştı.

Acaba bileklerime kelepçe ve hürriyetlerimize kilit vurulması gereken ben ve arkadaşlarım mıydı?

Bir taraftan ceplerimiz boşaltılıyor, bir taraftan da cezaevine kaydımız yapılıyordu. Bu arada üzerleri arananlar ve kaydı bitenler, ayrı bir odaya alınıp üzerine sayılar yazılmış siyah bir levha göğüslerine asılıyor, önden ve yandan resimleri çekiliyordu. Bütün bu işlemler bittikten sonra, bu koca cezaevini kat edip, uzun koridor boyunca yürüyerek koğuşlarımıza verilmemiz emredildiği zaman, ister istemez düşünmeye başladım. Zaten bu olanlar bana bir hayal âlemindeymişim duygusunu yaşıtıyordu. Beynim çıkarılmıştı sanki. Burası, gerçekten bir cezaeviydi ve ben tutuklandım. Şu anda da cezaevindeyim. İnanasım gelmiyor. İşkence görmüştüm, yoksa burası da işkencenin devamı mıydı?

- Yürüyün arkadaşlar gidiyoruz.

Bir Fatiha'ya hasret gariplerin mezarlığından geçerken hissettiğim sessizliğin, hüküm sürdüğü bomboş, fakat alabildiğine uzun koridordaki sessizliği, açılıp kapanan demir parmaklı kapıların çıkardığı ve insanı ürperten gıcırıltıları belki de bu yolda çekeceğim çilelerin kulak tırmalayan habercisiydi. Bilemiyorum... Ardımda kaç kapı açılıp kapandı...

Büyük Allah'ım: Bileklerime vurulan kelepçe, açılıp kapanan kapı, pencere, her şey, her şey demir... Gardiyanların suratı demir. Soluklanan nefes demir... Oysa demiri böyle mi telakki ediyordum.

Ailemin rızkını bu demir sayesinde kazanıyordum. Benim için ekmek kapısı olan demir şimdi ise hürriyetimi ve hayatımı kafes içine almış. Ülkücünün çelik gibi yumruğu, demirin çifte su verilmiş ile özdeştiliyordu. Ey demir artık ben de seni düşman telakki ediyorum. Çünkü sen insanlara en büyük kötülüğü yapıyorsun. Hürriyeti, kafes içinde tutmakta kullanılıyorsun ama artık gam değil. Hz. Yusuf da bu demirler arasında çile doldurmadı mı? Ey demir sen onu da tuttun, gene de ona engel olamadın. Senin bütün engellemene rağmen o yine de Mısır'a sultan oldu. Onun hürriyetini seninle hapsedenler, gönlünü seninle bağlayamadılar. Benim de gönlümü senin kafesinle kapatamayacaklar. Çünkü gönlüm Allah'a açık. Ne kadar zulümleri varsa, sen o kadar zulme alet ol ve hep birlikte gelin. Zulmünüz beni Allah 'a daha çok yaklaştıracaktır.

Yavaşlayan adımları merak ediyorum. Bu, cezaevinde geçireceğim ilk gece. Burada gece nasıl olur onu da merak ediyorum?

Birden gözlerimi bir uyku basıyor. Bir an önce uyumak istiyorum, işkencelerin bütün yorgunluğunu duyuyorum şu an. Üst kısımda F-1 101 yazan ve yaklaşık bir ton ağırlığındaki alttan ve üstten iki büyük makaralı demir yığını rayların üzerinde manevra yapan bir lokomotif andıran dev kapı büyük bir gürültüyle sonuna dek açıldı. İçeriye girmemiz isteniyordu. O an neler düşündüm tam olarak hatırlayamıyorum. İçimde garip bir ürperti oluştu. Korku değildi bu. Bilinmezliğin verdiği bir çeşit duygu işte. Bilinense, buraya girersem bu devâsâ raylı kapının arkasından bir daha çıkamayacağımdı. Sanki bir kör kuyuya gireceğim ve bir daha çıkamayacağım. Bu gece üzerime

kapanacak son kapı olduğunu bilmem de bana bu duyguyu vermiş olabilir. Henüz bu düşünceler içindeyim ki, bir anda karşımda 30-40 kadar genç insanı gördüm. Bunlar gençliğinin baharında nur yüzlü çile erleriydi. Evet; bunlardı dışarıdayken bizlere anlatılan. Ve bizler gibi sabit fikirli, çarpık düzenin bin bir yalanıyla zindanlara kapatılan Yusuf yüzlü Alperenlerdi. İşte o an bütün düşlerden ve bedenlen, ruhen uğradığım işkencelerden sıyrılarak zindeleştim. Gözlerim doldu, ağlamak üzereydim. Eski düşüncelerin utancıydı bu. Bir an nefsanî hareket ederek isyankâr davranacaktım, oysa bu arkadaşlarım mutluydu. Yüzlerinden, gözlerinden akıyordu bu mutluluk.

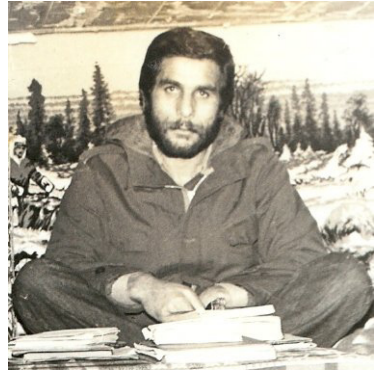
Her biriyle ayrı ayrı kucaklaşırken yılların hasretini gurbet ellerde yaşamış gibi sonunda öz kardeşlerime kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordum. Artık çekmiş olduğum cezayı düşünemiyordum bile. Çile paylaşılınca hafifliyordu. Burada da öyle oldu, gülüyordum.

Evet, onları burada düşünmek her zaman tarifsiz bir ukde idi içimde. Şu an onlarla birlikteyim ve aynı kadere ortak, aynı acıyı paylaşmaktayım. Omuzlarımda bir hafiflik var, yüreğimdeyse bir rahatlama. Oysa ilk önce buraya girmek istemiyordum. Şimdiyse buraya geldiğime seviniyorum. Hâlbuki dışarıdayken bu arkadaşlarımı düşündüğüm zaman onlarla birlikte ben de tutsaktım. Oysa burada, dışarıdan daha özgür hissediyorum kendimi. Bu rahatlığımı seviniyorum. Sanki yıllarca ihmal ettiğim bir görevi yerine getirmiş gibi, ferahlatıcı bir duygunun gönül rahatlığı içindeyim.

**"Bir gecede devriâlem,
Açıldı hangar kapıları cezaevinin
Boşaltıldı ringler,
Hoş geldin Yusuf yüzlüm,
Hoş geldin ülküdaş."**

YENİ BİR DÜNYA

Ve koğuş... Yusuf yüzlüler... Ranzalar... Ranzalar... Kim bilir kaç masumun gözyaşlarına şahit olan ranzalar... Koca koğuşun bir başından diğer başına kadar sıralanmış bu ranzalar bana loş ışık altında bir mezar gibi geliyor. Paslı pencere demirleri, nemden leke leke olmuş duvarlarıyla koğuş, insanın içini karartıyor. Şu gönülleri iman nuruyla dolu, şuurları vahdetin parıltısıyla ışıldayan Yusuf yüzlüler de olmasa yaşanmaz, metrûk virane gibi...

Bunlara rağmen sanki hep birlikte haykırıyor gibiyiz; **“Bütün bunları Allah’a olan imanımız sayesinde yok edeceğiz. Önce pasları, sonra nemlerin izlerini sileceğiz ve içimizdeki gül bahçelerini zindan, hapishane denilen yerlerin üzerine oturtacağız. Buralar ev olacak, okul olacak, ibadethane olacak”** Zaten bizden beklenen de bu değil mi?

Saatler ilerliyor, Yusuf yüzlüler, ben misafirlerine, ne yapacaklarını şaşıyorlar. Sohbetlerine doyum olmuyor. Sohbetler bitecek gibi değil. Soruyorlar anlatıyorum, soruyorum anlatıyorlar. Neden sonra ısrarla istirahat etmemi istiyorlar, kalkıyorum, rahat etmem için itinayla hazırlanan yatağıma gidiyorum.

Hapishanede ilk gece...

Yatağıma uzanıyorum. İçimde garip bir duygu var, sevinç ve sıkıntı arası. Uyumadan birçok şeyi düşünüyorum. Son günlerde yaşadığım vahşeti, gördüklerimi hatırlıyorum, geniş bir muhasebeden sonra uyku....

Derin bir uykudan sonra Yusufiye'de ilk sabahım. Hayret; güneş sanki inadına bugün daha parlak, daha bir canlı, küçücük pencereden içeri dolmuş, koğuşu aydınlatmakta. Ilık bir rüzgâr, açık pencereden yatağıma doğru esiyor yüzümü yalayıp geçiyor. Birden içimi coşkun bir sevinç kaplıyor. Acılarımı unutuyorum. Fakat bu halim fazla devam etmiyor. Güneş ve rüzgârın beni birden romantik havaya sokmasından, çıkıyorum. Çünkü gözlerim yeşil arıyor. Yok... Bu melanet taş, beton ahenksizliği içinde güneşe ve rüzgâra rağmen toprak yok, yeşil yok. Daha ilk gün olmasına rağmen toprak ve yeşil hasretine kapılıyorum. Gözümün önüne yemyeşil dağlar, kırmızıya çalan toprağıyla köyüm, vatanım gelip oturuyor. Annesini kaybetmiş çocuk gibi çevremi garipsiyorum, sığınacak bir dal arıyorum...

Gazetelerin koğuşa gelmesiyle ortalıkta birden canlanma olduğunu fark ediyorum. Arkadaşlarımın yüzlerinin gerginliğinden hakkımızda tam şanlarına (!) uygun şeyler yazdıklarını tahmin ediyorum. Biraz sonra bunların en düzen yanlısı olanı elime tutuşturuluyor. Neler yapmışız ki... Bire on ilave yapılmış, boy boy renkli resimler. Caniler (!) yakalandı, katiller (!) tutuklandı. Yorumlar, yalanlar, yalanlar...

Gerçekten canı mıydık, katil miydik? Kime göre, neye, hangi kritere göre! Bunun kararını kim verebilirdi? Veya artık yalan, sahtekârlık ve çirkefin her nev'ini kendine şiar edinenler bu kararı yafta olarak boynumuza asabilirler miydi? Gerçek katil, gerçek canı biz miydik? Yoksa insanları adeta kene gibi sömürüp onları kâğıt paçavralarıyla yönlendirmeye çalışan malum basın ve onun arkasındaki eli kanlı karanlık şahıslar mıydı? Oyunun ikinci perdesini bunlar böylece başlatmış bulunuyorlardı... Madem böyle istiyorlar çaresiz kurallarını bizim koymadığımız hatta hiç katılmayıp onaylamadığımız bu oyunu oynayacaktık. Zaman elbette ki galipleri ifşa edecekti.

Günler zalimin zulmüne, hürriyetsizliğin acısına aldırmaksızın gelip geçiyor. Kendimi bu çarkın dişlileri arasında parçalatmamak için hemen diğer arkadaşlarım gibi önlemler alıyorum. Artık dışarıda kendime ve aileme ayıramadığım zaman mefhumuna fazlasıyla sahip olduğumdan okumaya, yazmaya, bazen de spor yapmaya başlıyorum.

Derken yine gazeteler... O günü hiç unutamıyorum. Gözleri yaşlarla dolu genç bir Yusufiye'li yanıma yaklaşıyor, tedirgin bir sesle:

- Ağabey, şuraya bak!
- Ne oldu, bir şey mi var?

diyerek gazeteyi alıyorum, oyunun perdesi devam ediyor. Manşet, **“Yunus Meral ve arkadaşlarının idamı isteniyor...”**

Haberi okuduktan sonra yanımda tedirgin, üzgün bekleyen Yusuf yüzlüğü teselli ediyorum.

“İdam, soğuk kelime, fakat beni hiç etkilemiyor. Çünkü önemli olan ne için idam edileceğim. Eğer idam lanetli bir hava içinde gerçeği haykırmak içinse, masum kanların topraklarımı ıslatmasına müsaade etmemek içinse, Hakk'ı haykırmak, zalime sus demek içinse, Allah'ın ismini yükseltmek, küfrü yerlerde süründürmek içinse, niye; niye ondan korkayım, onu önemseyeyim!... Ey idam ve idam hükmünü verenler! Senden, sizden korkmuyorum. Hem ben kim oluyorum ki, binlerce insanım, binlerce yiğidim, sırf bunlar için kara toprağın bağrında değil mi? Ben kim oluyorum? Gelen ölümse, sefa geldi, hoş geldi....

Koğuşa geldiğimizizin ikinci günü işkenceleri belgelemek için adli tabipliğe dilekçe verdik. Ancak günlerin gelip geçmesine rağmen bir türlü çağrılmadık. Bu arada sanıyorum bir hafta sonra, ikinci dilekçeyi verdik. Galiba bu işi takip edeceğimiz anlaşıldı ki yaklaşık on gün sonra adli tabipliğe sevkimiz yapıldı. Adli tabiplikte doktorun odasına girdiğimde masaya yaklaşıyorum, elinde birtakım kâğıtlarla meşgul olan doktor başını kaldırmadan soruyor:

- Neyin var?

- Emniyette uzun süre işkence gördüm, rapor almak istiyorum.

- Nerene işkence yapıldıysa aç bakalım.

Ayaklarımı açıyorum. Artık kabuk bağlamış yaralarım tespit ediliyor. Ayak bileklerimdeki şişlik ve morlukların fazlalığı karşısında doktor hayretini gizlemiyor. Bunun üzerine neden erken gelmediğimi soruyor. Ben de aslında dilekçemi tutuklandığımın ikinci günü verdiğimi, fakat bilmediğim nedenlerle gönderilmediğimi anlatıyorum. Neticede, rapor veriliyor. Zaten daha önce oraya geldiğimi ve polislerin doktora yaptığı baskı karşısında raporu tam manasıyla alamadığımı anlatsaydım galiba ikinci bir rapor verilmeyecekti.

O günlerde topuk kemiğimde müthiş ağrılar oluyordu, ayağımı yere basamıyordum. Cezaevi doktorunun verdiği merhem nevinden ilaçlar fayda vermediğinden beni hastaneye sevk etti. Muayenem yapıp reçeteler yazıldıktan sonra ayağımdaki yaralar ve topuğumdaki ağrıdan dolayı **“İki gün yatar, on dört günde geçer”** şeklinde bir rapor tanzim edildi. Oysaki daha önce yaralarım daha tazeyken, aynı doktor baskı altındayken zorlamayla **“Bir gün yatar, bir haftada geçer”** şeklinde rapor vermişti. Garip ama gerçek olan bu olayların karşısında insan ne yapacağını bilememenin şaşkınlığı içinde, vatanında olan bu haksızlıklara karşı bilenip duruyor.

Cezaevine geldiğimden beri, sanıyorum yirmi gün gibi bir zaman geçtikten sonra artık elime geçen hazırlık dosyasını incelemeye başlıyorum. İşte tam o günlerde bir gazetenin üçüncü sayfasında gözüme bir resim ilişiyor. Yan yana duran iki kişinin resmi, altını okuyorum, ilgim bir kat daha artıyor. Biri ülkücü, biri komünist. Haberi okuyunca hayretten donup kalıyorum. Çünkü elimde bulunan dosyaya göre bu şahsı benim vurmuş olmam gerekiyor. İyice emin olmak için birlikte yargılanacağımız arkadaşlara, **“Yahu şu isim bizim dosyada mağdur olarak geçmiyor mu?”** diye soruyorum. Bakıyorlar **“evet”** diye cevaplıyorlar. Sonra daha emin olmak için dosyayı açıp okuyoruz. Dosya bizim yanılmadığımızı ortaya koyuyor. Olay şu; güya bizim bayram namazına gidenlere ateş açtığımız ve Osman Ertürk’ü vurduğumuz iddia ediliyordu. Oysa şimdi gazete

Osman Ertürk'ü vuran komünistin resmi ve onun üzerinden çıkan merminin atıldığı silahın yakalandığını basmış ve yayınlamıştı. Zaten daha sonra belgeler de bunun doğruluğunu ispatlayacaktı.

Ey adalet! Hani bu adamı ben vurmuştum, hani benim silahımın balistiği olayı doğruluyordu. Hani biz katildik, caniydik? Sen hangi **“adalet”** anlayışı ve mantığıyla beni böyle suçluyorsun ve utanmadan dosyalarda **“Gültepe’de bayram namazına gidenlerin kurşunlanması...”** diye bölümler açıyorsun?

Ey yüceler yücesi Allah’ım, sen ne büyüksün. Daha yirmi gün önce bizi kırk beş milyon insana **“Camiye gidenleri kurşunlayanlar”** olarak lanse eden şeref yoksunu yalancılara yine onların, silahlarıyla yalanlarını yüzlerine çarptım. Senin o yüce adaletin ve sonsuz kudretin karşısında aczimle secdelerdeyim.

Bu oyunlar o günlerde ne kadar da fazla oynanıyordu... Tertemiz imanlı Müslümanlara, ülkücüleri cani ve Müslüman katili olduklarını türlü yalan ve şer tezgâhlarıyla anlatmaya çalışanların sayısı az değildi. Ama hepsine ve her şeye rağmen Rab’lerinden başka bir sığınağı, yardımcısı olmayan ülkücüler bu kampanyaların altından Allah’ın izni ve inayetiyle tertemiz çıktılar.

Aynı gün gazetede çıkan ülkücünün resminin altındaki haberi okuyorum. O ne yapmış? Hayret! Dosyalara göre benim yapmış olmam gereken bir olayı da o yapmış ve nedenleriyle birlikte kabul ederek anlatmış. İşin garibi benim silahımın sadece iki tane kovarı iki ayrı olayda birer tane bulunmuş, oysa iki olayda da birçok mermi kovarı bulunmuş.

Düşünüyorum, yalnız üç gün evimden hiç çıkmadan duran silahım, benden habersiz evden çıkmış, komünistin eline gitmiş, camiye giden bir Müslüman’ı vurmuş, daha sonra yine benden habersiz komünistten ayrılarak bir ülkücünün eline geçmiş orada da bir olaya katılmış, sonra evime dönerek yakalanmayı beklemiş. Eh... Tabii yakalanınca da yaptığı terbiyesizlikler bir bir ortaya çıkmış.

Daha yirmi gün geçmeden, bu iftiraların tutarsız temelleri böylece çatırdamaya başlıyor ve ilerde mahkeme safhalarında bu tutarsız saçma suçlamaların birçok temeli tam manasıyla iflas ediyor.

Günler günleri kovalıyor, bizler zalim bir cenderenin acımasız baskısı altında ayakta kalmanın çabasını, cezaevi çatısı altında vermeye çalışıyoruz. Dışarısı kan gölü.. İnsanlarımız kırılıyor, genç fidanlarımız, imal edilen nefret tuzaklarında can veriyor. Yürekllerimiz yaslı... Kâh ağlıyor, kâh bir şey yapamamanın ıstırabıyla kahroluyoruz. Ama oynanan oyunların perde arkasındaki suflörleri tanıyoruz. Onlar her tetik çekildiğinde, her ah ve figana, ellerini çırparak, yarınki saltanat günlerinin hayalini yaşıyorlar.

Bu gidişin sonu belli değil. Ayaklar başa geçmiş. Feryatlar kulaklarımızda patlıyor. Bizi etkisiz hale getirdiklerini sananlar buralarda kör bıçakların ustura gibi bilendiğinin farkında değiller.

Savcının hazırladığı iddianame bir müddet sonra elimize geçiyor. Yedi defa idamının istenmesinin yanı sıra da çeşitli hapis cezaları isteniyor. Arkadaşlarımın da aynı...

GENÇ ADAM!

Kalkın ey yurdumun yiğitleri, doğrulun ey balabanlarım! Başınızda zafer takıları parıldasın, ağızları haram kokan asilerin, suratlarında Hak tokadınız patlasın. Damarlarınızda çağıl çağıl akan kanın coşkusunu hissedin. Bir kez şöyle, bütün hücrelerinizi titretircesine ALLAH diye haykırın. Sonra... Eliniz kalem tutsun, mavzer kavrasın, coşkun ırmakların uğultuları gibi dağları sarsın. **“Kopmaz”** denilen kayaları yerlerinden sökün, aşağılara sürüklerken birbirlerine öyle çarpıtırın ki paramparça olsunlar. Gelip geçeceğiniz yollara çakıllar gibi dökülsünler. Allah rızasını kazanmak amacıyla attığınız adımlar altında, zavallılık içinde inleyip dursunlar.

Karanlıklar, karanlıkların hasta uşakları insanlıklarını inkâr eden zalim kafalar! Siz ey kurnazlar! İyi düşünün bir filiz açtı! O filizin suyu, şehit suyu, o filizin havasında analarımızın, bacılarımızın, yetimlerimizin hıçkırıkları saklı, o filizin toprağında Yusufiyeli’lerin sıhhatli, verimli, dualı gübreleri var, hızla büyüyor daha şimdiden! Ne yapacağının farkında, o yalnız kibleye doğru eğiliyor. O yalnız Allah düşmanlarının karşısında gazaplı, O zafer türkülerinin biricik ümidi olduğunu biliyor. Korkun... Korkun...

Ey Allah’ım şahit ol biz ki; alaca karanlığın içinde ışık gördük, koştuk... Koştuk... Tek amacımız vardı, senin yolunda, senin rızan bayrağı olan o güzel ışığı yakalamak. Ayağımıza çelme taktılar, kırk çivi saplanmış sopalarla başımıza vurdular, ürkek tuzaklarda ilahi rahmetine mazhar olmak ümidiyle canlarımızı bıraktık, üç beş yaldızlı lafın ve küfür kokan, şirk kokan maddiyatın basit patronu olmamak

için koştuk... Koştuk... Bir afakan çatışmasında kirli kalelerin burçlarını inkâr ettik, farelere yedirmeye kalktılar.. Ama Ey İlahi; sayende ayaktayız, yılmadık, ümidimizi kaybetmedik. Yarınlara daha canlı, daha güçlü, daha net bakabiliyoruz. Şükürler olsun sana.

**“Kırılır da bir gün bütün dişliler,
Döner şanlı şanlı çarkımız bizim,
Gökten bir el yaşlı gözleri siler,
Şenlenir evimiz, barkımız bizim.”**

SAVUNMAMDAN BAZI BÖLÜMLER

Aralık 1980

Şahsıma isnat edilen suçlardan ötürü, savunma yapmak, bana zül geliyor. Zira suçsuz bir insanın, savunma yapabilmesi bir mucidin, bilinmeyen bir şeyi icat etmesinden daha zordur. Hele hele bir mucide zorla bir şey icat ettirilmesi ise, o mucit için bir züldür. Bir siyasi partinin yöneticisi olmam sebebiyle; mensubu olduğum partinin ve şahsımın üzerinde çeşitli tezviratlar yapılmıştır. Gözaltına alınmamdaki sonra hakkımda çeşitli dernek ve siyasi partiler aleyhimde birçok beyanatlar vermişlerdir. Bu cemiyetlerin aleyhimde gösterdikleri gayretlerden ve nasıl bir komplo kurbanı olduğumu ortaya koyarak, durumu dikkatlerinize arz etmek isterim.

Savunmama ilk önce, Pol-Der isimli ihanet şebekesinin yaptığı faaliyetlerden ve asli görevlerinden bahsederek başlayacağım.

Vatandaşın asayişini, huzurunu, can ve mal güvenliğini temin eden emniyet teşkilatı, gayesi ve icraatı belli olan Pol-Der adlı ihanet şebekesine teslim edilmişti. Bu derneğin mensupları, yaptıkları işkencelerle vatandaşın hak ve hürriyetlerini hiçe saymışlardı. Hatta zaman zaman yasadışı örgütlerin başaramadığı veya cesaret edemediği bazı fiilleri de resmen Pol-Der’li polisler yapmaktaydı. Meselâ; MHP Genel Merkezinin kurşunlanıp bombalanması ve iki kişinin öldürülmesi, Adana’da yapı meslek lisesinin okul lojmanlarının basılarak altı öğretmenin kurşuna dizilmesi, İzmit Tütün Çiftlik’te Ziraat Bankasına soygun girişiminde bulunulması sırasında kendi

meslektaşlarına kurşun sıkmaları, bununla birlikte kanunların men ettiği bir şekilde, komünist militanlarla müşterek afiş asma eylemleri gibi müşahhas suçlar bizzat bu caniler tarafından gerçekleştirildi. İşte bu 85 kadar haince işler yapan Pol-Der'in kendi görüşüne ters düşen, dinine, vatanına, milletine bağlı vatandaşlara karşı oynadıkları oyuna inanmamak veya görmezlikten gelmek, ancak bir art niyet ifadesi olabilir.

İşte Türkiye'de böyle adice suçlar işlenirken, bu arada Ülkücü Hareket can pahasına da olsa mücadelesine devam ediyordu. Hain çetelerin işlediği adice suçları meşru gösterebilmek için Pol-Der vasıtası ile Ülkücü Hareket mensupları ve kuruluşları suçlu gösterilecekti. Nasıl olacaktı bu iş? Suç işlememiş vatandaşa suç yıkmak, ancak çeşitli komplo ve zulümle olurdu. Ayrıca bu zulüm ve şiddet, vatanperver insanları sindirme politikası olacaktır. Haliyle vatandaşın huzura ermesi için, güven duyabileceği emniyet binaları işkence hane haline getirildi. Sadist ve hain bazı polisler işkence hanelerde Zebani görevini üstlendiler. Yolda, devlet dairelerinde, mekteplerde ve cemiyet binalarında ele geçirdikleri vatanperver kişileri, bu işkence hanelerde mahv-u perişan ederek, çeşitli hayali suçları yükleyip adalete teslim ettiler(l) Polis işin kolayını bulmuştu. Araştırmayı, soruşturmayı, kovuşturmayı bırakıp ehli keyif oldular. Nasıl olsa işkence metodu ile bir kişiye birkaç suç yüklüyorlardı. Ne lüzum vardı fazla yorulmaya? Böylelikle hem sadistlik duygularını tatmin ediyorlar hem de ideolojilerinin emirlerini yerine getiriyorlar Suçsuz vatandaşlar eza ve cefa çekerken, asıl suçlular ellerini kollarını sallayarak geziyorlardı. Polisin suçlu diye adalete teslim ettiği vatanperver kişilerden % 95'inin suçsuzluğu adli mercilerce tasdik edilmiştir, çektiği cefa yanına kâr kalmıştır.

En büyük saldırıyı ve basitlik seviyesindeki komploları da, Milliyetçi Hareket Partisi'ne ve onun mümtaz yöneticilerine yöneltmişlerdir. Evet, ordu faşist, polis faşist, MHP ordu ve polisle birlikte hareket eden faşist bir parti. MHP'liler ordu ve polis desteği ile halk düşmanı, memleket harap!.. Tek bir çare kalıyordu. Halk iktidarını

sağlayacak devrimi yapmak. Evet... Topyekûn millete, kanlı devrimlerini meşru gösterebilmek içindi bu kadar hainlik...

Gayesini arz etmeye çalıştığım Pol-Der"li polislerin eline düşen en büyük **"DENEK"** ben olmuştum. Bana illâki bazı suçları yüklemeye çalışacaklardı. Zira canımı korumak için evimde bulundurmak üzere temin ettiğim bir silah bulunmuştu. Bu silah suç işlemiş bir silahla değiştirilerek, o silahla işlenen suçların faili ben olacaktım. Böylece, gayesi müreffeh bir Türkiye'nin inşası olan MHP, benim vasıtamla suçlu ilan edilecekti. Binaenaleyh, MHP'nin milyonlarca taraftarı sukutuhayale uğrayacaktı. Partimizin mümtaz yöneticilerinin, menfur saldırılar sonucu ŞEHİD edilmeleri meşruluk kazanacaktı. Burada şunu da belirtmek isterim ki: Ben tevkif edildikten bu yana görev yaptığım Şişli ilçesinde, iki ilçe başkanı ve ellinin üzerinde üyesi öldürülmüştür. Bu cinayetlerin, benin gözaltına alındığım sırada, Pol-Der'li polislerin ilçe binasını basması sırasında kaybolan üye kayıt fişleri ve defterlerinden sonra cereyan etmesi, Polis-Komünist işbirliğinin bir tezahürüdür. Yani Pol-Der'li polisler tarafından alınan kayıt fişlerindeki isim, adres ve fotoğraflar komünist militanlara verilmiştir. Veyahut da müşterek hareket edilerek, bu cinayetler işlenmiştir.

Şimdi sizlere buraya kadar anlattıklarımın sonucuyla birlikte, komplonun daha iyi anlaşılabilmesi için gerek gözaltı süresinde, gerek tutuklanmadan sonraki soruşturma döneminde, bazı siyasi çevrelerin birtakım basın ve yayın organlarının kanun dışı cemiyetlerin, devrin sayın Başkanının şahsını malzeme ederek görev yaptığım MHP'yi yıpratmak için nasıl davrandıklarını sergileyeceğim.

1- Tutuklandığımız gün olan 18.9.1978 tarihinde, TRT'nin 19.00 haber bülteninde bizim hakkımızda: **"Şişli gençlik kolları başkanı ve 9 arkadaşı tutuklandı, bir kişiye de gıyabi tutuklama kararı verildi"** beyanını radyodan duyuyoruz. Hâlbuki o gün biz 1. Şubeden 18.00'de çıktık. 18.30'da İstanbul adliyesine geldik. 18.30 ile 19.00 arası adli tabiplikte 17 kişi muayene edildi. Muayenenin değerini takdirinize bırakıyorum. Zira bir kişi 17/30 dakikalık bir zamanda muayene olmuştur. 19.00'dan sonra 5. sulh ceza mahkemesinin kaleminde kimlik tespitimiz yapıldı. Bu kimlik tespiti 19.30'da bitti.

Çıkartıldığımız nöbetçi mahkemede tevkif müzekkerelerimizin kesilmesi 19.40'da olmuştur. Daha nöbetçi mahkemeye çıkmadan, mahkeme kaleminde TRT'den tutuklandığımızı ve bir kişinin de gıyabi tevkifinin kesildiğini duyuyoruz. Burada durumun izahını, belki bazı mercilere hakaret telâkki edilebilecek bir şekilde yapabilirim endişesiyle, nazar-i dikkatinize arz ederim.

2- Milliyet gazetesi yazarlarından sayın Örsan Öymen, biz tutuklandıktan hemen sonra, 10 gün süre ile naylon ifadeleri yayınladı. Bu kişi, bu zabıtları nereden ve nasıl temin etmiştir? Bu durumda Sayın Örsan Öymen'e TCK'nun 132. maddesi tatbik olunması gerekmez miydi?

3- Bazı kanun dışı örgütler, şahsımla alakalı bilgiler neşrettiler. MHP'nin faşist bir parti olduğunu ve benim faşizmi icra eden bir yetkili olduğumu belirten beyannamelerin dikkate değer bir yönü vardı, kanun dışı örgütlerin beyannamesi ile sayın Orsan Öymen in yayınladığı tefrikalarda üslup bağı vardı. Ayrıca naylon ifadelerden bölümler bulunmaktaydı.

4- Doğu Almanya'dan yayın yapan *"Bizim Radyo"*, Batı Almanya'dan yayın yapan *"Köln Radyosu"* 10 gün süre ile otuzar dakikalık yaptığı yayınlarda konuşan üslubuyla, kanun dışı örgütlerin beyannameleri, Örsan ÖYMEN'in yazıları üslup birliği arz ediyordu. Bundan dolayı sayın Örsan ÖYMEN'e Anayasanın 132. TCK'nun 127. ve 132. maddeleri uygulanması gerekiyordu.

5- Cumhuriyet hükümetinin resmen başkanlığını yapmış bir siyasi partinin genel başkanı durumunda olan sayın ECEVİT, şahsımla kasten meclis kürsüsünden ve TRT televizyonundan, dosya daha soruşturma döneminde iken, adalet tecelli etmeden *"Bir siyasi partinin gençlik kolları başkanı, yüzergezer silahlar ile birlikte yakalanmıştır. Faşizm özlemcileri var"* gibi cümlelerin bulunduğu bir konuşma yapmıştır. Kayıtları TBMM tutanaklarında ve TRT arşivinde mevcuttur. Hal böyle olunca bu kişiye, TC Anayasasının 121. ve 132. maddeleri, TCK'nun 127. ve 132. maddelerinin uygulanması gerekmektedir.

Ben, evli ve iki çocuğu olan, iş gücü sahibi ve aynı zamanda MHP'nin Şişli Gençlik kolları başkanıydım. Bu durumda emniyette, Dernekler masasında açık adım ve adresim bulunmaktadır. Üstelik Dernekler masasındaki açık ev adresim, polisin aramak için geldikleri ve silahımla birlikte alıp götürdükleri evimin adresiydi. Madem isnat edilen suçların faili ben idim ve polis bunu daha önceden biliyorduydu ve uzun zamandır aranıyorduyduysam niçin açık adresim hiç değerlendirilmemiştir? Beni arayıp bulamayan insan, hele polis ise, ya araması yalandır, ya da bir insanın nasıl bulunacağını bilmeyecek kadar cahil ve geri zekâlı olması lazımdır. Evet, evim belli, işyerim belli, görev yaptığım siyasi teşekkül belli ve ben bulunamıyorum (!) Ayrıca müteaddit defalar -ki isnat edilen suçların işlendiği tarihler de dâhil- emniyetle temasım olmuştu. Mesela en son olarak Örnektepe lokalinin açılması için Emniyetten izin almamız gerekiyordu. Gözaltına alınmadan üç gün evvel elden vermiş olduğum dilekçe ile gerekli müsaadeyi de elden almıştım. Evet, Emniyet binasına giriyorum, elden evrak takip ediyorum ve şahsıma lokal açma müsaadesi veriliyor. Ve ben arıyorum, bulunamıyorum (!) Bütün bu durumlar, Polisin faili meçhul olaylardan mürekkep, fakat acı gerçeklerden pek ziyade olan, suç dosyası (!) yani senaryo hazırlandığını ifade ediyor. Bu senaryoyu sahneye koymak için bir Coşkun AKBULUT gerekiyordu, bu kişi bulunup, önceden hazırlanmış ifadeler imzalatırılıyor. Tabii gene meşhur metotlarıyla. Yani işkenceyle. Eğer ben de bu insanlık dışı işkencelere dayanmasaydım, önüme uzatılan ifadeleri imza etmiş olacaktım. Böylece adaletin yapılmasına, dolayısıyla Pol-Der'in çirkin emellerinin gerçekleşmesine alet olmuş olacaktım.

Hüseyin POLAT hadisesini aşağıdaki maddi delillerle ortaya koyarak izah edeceğim. Yalnız evvela bazı meseleleri izah etmekte fayda görüyorum. Üzerime atılmaya çalışılan, TRT'den bangır bangır bağırarak, partimi ve beni karalamayı amaçlayan-, yüz kızartıcı olarak telakki ettiğim suçlardan bir tanesi de, Harmantepe caminin kurşunlanması hadisesi idi. Ortaya çıkan gerçek, tertipçilerin hazırladıkları iftira-namenin daha iyi anlaşılabilmesi için kâfidir kanaatindeyim. Lakin ben bununla da kifayet etmeyip, üzerime attıkları

her iftirayı gerçeklerle geçersiz kılacağım. Adı geçen Harmantepe camiinin kurşunlanmasından ötürü benden bir ay sonra silahı ile birlikte, sahte ismi Galip TEKİN, asıl adı ise MEHMET TOPRAK adlı bir komünist militan yakalandı. İşte şâyân-ı dikkat bir vaziyet daha, hem de eşyanın tabiatına aykırı bir şekilde... Bir cami kurşunlanıyor. Bu caminin kurşunlanmasında, önce benim silahımın kullanıldığı söyleniliyor, daha sonra da hasbelkader Mehmet TOPRAK adlı bir komünist militan yakalanıyor. Bu şahıs, 1 nolu askeri mahkemenizde yargılandı. Bahsedilen camiye kurşunlayan militanın silahı ile ele geçmesi, tertipçilerin gerçek çehrelerini, siyasi kanaatlerini, felsefelerini açıkça ortaya koyuyor. Evet... Soruyorum, bu ne biçim tahkikat, bu ne biçim ekspertiz raporu? Lakin sormaya ne gerek. Daha şübeye gelir gelmez suçlarını ifade ettikleri bir silahın, çeşitli zaman ve mekânlarda, çeşitli suçlarda kullanıldığı ancak bu kadar tespit edilebilir. Benim silahımla değiştirilen, bana ait olduğu iddia edilen bu silahın diğer enteresan bir yönü de, partimize, parti mensuplarımıza ve sağ görüşlü kişilere karşı kullanılmasıdır. Burada da gerçekler tertipçilerin oyununu bozuyor. (Bu husus, o devirde ve tabii daha ileriki zamanlarda da insanlar nasıl akıl almaz-ışkencelerin yanı sıra bu tür oyunlar oynandığını delil teşkil etmesi açısından dikkat çekicidir. Ve daha ileriki zamanlarda olan işlere de ibret olmaktadır. .

Burada şunu da belirtiyim ki, polisin çirkinliğini ortaya çıkardıkça yüzüm kızarıyor. *“Devlet Baba”* mefhumunu tasavvur ederek içim kan ağlıyor. Lakin ne çare ki, gerçeklerin ortaya çıkması için buna mecburum ve gerçekler acıdır diye teselli buluyorum.

Evi kurşunlanan İlhami YAPAR, yaralanan Hasan TAYGAR ben tutuklandıktan sonra ziyaretime gelerek; *“Durumu televizyondan öğrendik. Nasıl oluyor da suçu sana yıkıyorlar? Biz evimizi bombalayanları, Hasan TAYGAR da kendisini vuranların isimlerini emniyete bildirdik”* diyerek. Olay zabıtlarında Gültepe karakolunda mevcut olduğu ifade eden bir beyanda bulundular. Gerekirse şahitlik yapılabileceklerini ve gerçek suçluları kesin tespit ettiklerini söylediler. Evi kurşunlanan İlhami YAPAR sağ görüşlü bir kişi. Evi bombalayıp

tarayarı kesin tespit ederek isimlerini emniyete verdiklerini ve bu şahısların komünist militanlar olduklarını belirtiyorlar.

Hasan TAYGAR da sağ görüşlü bir kişi. Kendisini vuranların, Gültepe Van Sokağı 6 numaralı evde oturan eski Kâğıthane belediye başkanı yardımcısı Nuri ONUK'un oğlu Doğan ONUK olduğunu belirtiyor. Bu militanlar ise ellerini kollarını sallayarak rahatça dolaşıyorlar. Hasan TAYGAR da kendisini vuranların isimlerini polise verdiğini, zabıtların Gültepe karakolunda olduğunu ve şahitlik yapabileceğini söylüyor.

Burada Komünist-Pol-Der işbirliği ortaya çıkıyor. Tıpkı Pol-Der'in afiş asma eyleminde olduğu gibi, tıpkı MHP Genel merkezinin polisler tarafından kurşunlanması ve iki kişinin öldürölmesi gibi. Tıpkı Tütün Çiftlik'te Ziraat Bankası soygun girişiminde, militanlarla birlikte kendi meslektaşlarına kurşun sıktıkları gibi. Tıpkı Adana'da bir okul lojmanını basıp altı öğretmenin kurşuna dizilmesi hadisesinde olduğu gibi. Evet, bir Komünist-Polis militan işbirliği saklanamayacak şekilde gözler önündedir. Hal böyle olunca bahsedilen suçlardaki silah, bana ait olan silah değildir. O halde bahsedilen bu silah, ya komünist militanların elinde idi, ya da Pol-Der'li işkenceci polislerin elinde idi. Veyahut da müştereken kullanmakta idi.

Ben kanuni bir partinin gençlik kolları başkanıydım. Hizmet ettiğim siyasi teşekkölün savunduğu dünya görüşünün muhtevası, 125. maddeye muhalefet edenlere karşı tavrı takınmış bir durum arz eder. Şimdi siyasi görüşümü, Devlet ve Millet anlayışımı TCK'nun 125. maddesiyle kıyaslayacağım. Bu maddede: *"Devlet topraklarının tamamını veya bir kısmını, yabancı bir devletin hâkimiyeti altına koymaya veya Devletin istiklalini tenkise veya birliğini bozmaya veya Devletin hâkimiyeti altında bulunan topraklardan bir kısmını Devlet idaresinden ayırmaya..."* deniliyor. Böyle bir cümleden sonra benim MHP'li olmam göz önüne alınırsa, kanunun bu maddesine muhalif olmamı düşünmek, korkunç bir iftira olur.

Bu gün siyasi alanda Türk Milliyetçiliğini, vatanın milletin bölünmezliğini, Devletimizin bekasını, dışarıda baskı ve zulüm altında bulunan soydaşlarımızın meselesini samimi olarak savunan MHP'nin

Gençlik kolları başkanı olmam, nasıl bir fikri yapıya sahip olduğumu ortaya koymaktadır. Fakat bu gün ancak vatan hainlerine istenebilecek bu maddeden benim cezamın istenmesini üzüntüyle karşılıyorum. Benim bu fikrimin karşısında, Türkiye'nin büyük partilerinden birinin genel başkanı daha düne kadar can düşmanımız Yunana kardeşlik şiirleri yazmaktaydı. Gene bu partinin görüşlerine sahip, hatta resmen üyesi olan, Başkent'in belediye başkanlığını yapmış bir şahıs, yine bu partinin sevdiği ve tanıdığı, mezarı Moskof illerinde bulunacak kadar komünist olan, vatan hainliği tescil edilmiş bir şairin yattığı yere, mübarek vatan topraklarımızdan bir parça koyarak ziyarette bulunmuştu. Yine Başkentte bulunan üniversite salonunda orak-çekiçli paçavrayı, nazlı ve mübarek al bayrağımıza tercih edenler de Yunana kardeş diyenlerin görüşündeydi. Dünyanın gözbebeği, her milletin tarih sahnelerini süslemiş ve bütün milletlerin âşık olduğu nazlı şehir İstanbul caddelerinde, Devletimizin ve Milletimizin tarihi düşmanlarının lider ve bayraklarını, yine bu partinin mensubu olan mebusların öncülüğünde ve Pol-Der'li polislerin nezaretinde gezdirmişlerdi.

Bu durumlara karşı çıkan, onları kınayan Milliyetçi Hareket Partisi idi. Milli Duyguyu haiz ve tarih şuuru olan her Müslüman Türk gibi ben de, bu çirkin hainane siyasetten dolayı, ayrıca asırlarca İslam'ın bayraktarlığını yapmış, Türk Milletinin öz benliğine dönme mücadelesini savunan ve bu yolda en ciddi gayreti gösteren kadroları, fikri sistemi, imanı, cehdi bünyesinde barındıran Milliyetçi Hareket Partisine gönül verdim.

Yunus Meral